

Zwischen thuis

lees
leeuw

Belle

Marcel van Driel

Zwischen thuis

Marcel van Driel

Belle

Tekeningen van Dimitri van Wezel

Leesleeuw 2006 | 2007
groep 7-8 | leerjaar 5-6

Hebt u vragen over Leesleeuw?

Bel dan de Leesleeuw-klantenservice.

Voor Nederland: (020) 551 87 31

Voor België: (014) 36 92 92

Leesleeuwtitels schooljaar 2006 | 2007

1	Jan Paul Schutten	Ruik eens wat ik zeg
2	Peter Smit	De tocht van de Albatros
3	Christel van Bourgondië	Doe ff normaal!
4	Marcel van Driel	Belle
5	Rick de Haas	Pippa from the joke shop
6	Hans Kuyper	Punthoofd en Priklip
7	Georgien Overwater	Hungry Jack
8	Annemarie Bon	Geluk zit in een klein kistje
9	Ann Stolting	Holiday
10	??	??

Leesleeuw is het imprint van Uitgeverij Leopold, Uitgeverij Ploegsma, Em. Querido's Uitgeverij B.V. en Uitgeverij Zwijsen B.V. voor hun uitgaven binnen de serie Leesleeuw, een samenwerkingsproject van voornoemde uitgeverijen.
© 2007 Tekst: Marcel van Driel
© 2007 Tekeningen: Dimitri van Wezel
Ontwerp: masja mols grafisch ontwerp, Tilburg
Vormgeving: De Witlofcompagnie, Antwerpen
Uitgeverij Zwijsen B.V., Tilburg

ISBN 90.276.0445.2

Voor België: Zwijsen-Infoboek, Meerhout
D/2007/1919/115

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Marcel van Driel

Belle

Tekeningen van Dimitri van Wezel

Er was eens...

Dag dames, gaan jullie daar maar zitten. Ja, voorin, lekker dicht bij mij, daar heb je een mooi uitzicht. Oh, jullie gaan liever achterin zitten? Niet te veel schommelen, want dan slaat de boot om. Denk maar niet dat je in deze wateren kunt zwemmen! Ze noemen het niet voor niks de Zwarte Zee. Nee, dit is een andere Zwarte Zee dan bij jullie. Zwart is hier écht zwart. Als je eenmaal in deze stroop belandt, is het zinken en verdrinken. Tenzij je natuurlijk eerst omkomt van de stank. Hèhèhè. Zijn jullie verstijfd van angst? Mooi, dan kunnen we vertrekken. Als een van jullie ook een keer wil roeien, moet je het maar zeggen, hoor. Niet dat ik niet genoeg kracht heb om jullie naar de overkant te brengen! Moet je deze armen eens zien! Dat krijg je van al die jaren peddelen. Maar soms is het prettig als je even een rustpauze kunt nemen.

Wat hebben twee prachtige dames als jullie eigenlijk op Drakeneiland te zoeken? Er zijn er niet veel die deze tocht maken, en al zeker geen vrouwen. Of toch. Eentje wel, al is dat alweer een tijdje geleden. Ik wil jullie niet aan het schrikken maken, maar zij was ook de enige die ooit levend is teruggekeerd van het eiland. Maar goed, genoeg over het verleden. Wat gebeurd is, is gebeurd. Wat zeg je, jongedame? Wil je haar verhaal horen? Weet je het zeker? Het is een trieste geschiedenis, hoor; aan het eind is iedereen ongelukkig. Aan het begin ook, trouwens.

*Wil je dat ik het toch vertel? Goed dan, we zitten hier
tenslotte nog wel een tijdje, zo met z'n drieën. Ik noem het
verhaal: Belle. En het begint zo:*

Er was eens ...

Anna(Belle)

Er was eens een meisje dat Anna heette. Anna werd door iedereen aardig gevonden. Ja, dat geloven jullie misschien niet, maar zulke mensen bestaan echt.

Er was werkelijk niemand in de hele wereld die Anna niet mocht. Op school kon ze goed opschieten met haar klasgenoten, ze maakte het de leraren nooit moeilijk en ze deed met plezier haar huiswerk. Voor haar familie had ze altijd een vriendelijk woord en ze vergat nooit een verjaardag. Oh ja, en ze was ook nog lief voor dieren. Anna's ouders waren beretrots op hun prachtige, lieve dochter.

Dit verhaal gaat niet over haar.

Op een dag overleed Anna's vader plotseling. Hoewel Anna ontroostbaar was, bleef ze zo goed mogelijk voor haar moeder zorgen. Die was nog veel ontroostbaarder dan zij. Toen haar moeder vertelde dat ze een nieuwe man had ontmoet, glimlachte Anna moedig en zei ze dat ze hem hartstikke aardig vond. En dat terwijl ze hem nog niet eens had ontmoet. De nieuwe man – Anna durfde hem geen pappa te noemen – was gescheiden en had een dochter die grappig genoeg Annabelle heette. Anna en haar moeder verkochten hun huis (waar ze al tien jaar in woonden) en trokken bij Annabelle en haar vader in. Anna mocht bij

Annabelle op de kamer slapen. Om verwarring te voorkomen, werd Annabelles naam voortaan afgekort tot Belle. Zo werden Anna en Belle zusjes. Stiefzusjes wel te verstaan.

Belle was de eerste (in de hele wereld) die Anna niet zo aardig vond. Ten eerste was Anna altijd vriendelijk. Daardoor klonk iedere opmerking van Belle snel vijandig, zelfs als ze dat niet zo bedoelde. (Wat best wel eens voorkwam.) Ten tweede ruimde Anna altijd de meidenkamer op, terwijl Belle haar rotzooi het liefste overal liet slingeren. Ten derde maakte Anna nooit ruzie. Met niemand. Hoe onaardig Belle ook tegen haar deed, Anna ging nooit ergens op in en werd nooit eens boos. Ze reageerde niet eens met een kattige opmerking. Het duurde dan ook niet lang voordat Belle tegen haar nieuwe zus uitviel en zei: ‘Waarom zeg je niks terug! Als iemand mij zo zou uitschelden, zou ik haar verrot slaan! Trut!’ Toevallig liep de vader van Annabelle net langs de kamer van de twee zusjes. Hij opende de deur zonder te kloppen en zei afkeurend (zoals vaders dat zo goed kunnen): ‘Belle, doe toch eens niet zo onvriendelijk tegen je zus! Waarom neem je geen voorbeeld aan Anna en doe je eens wat aardiger tegen iedereen?! Dat zou de sfeer hier in huis wel ten goede komen.’ Dat maakte Belle natuurlijk alleen nog maar bozer. Ze stampvoette (daar was ze erg goed in) en krijste tegen haar vader:

1. dat Anna haar zusje niet was, maar haar stiefzus;
2. dat haar vader maar eens wat aardiger tegen zijn

echte dochter moest zijn;
3. en dat ze Annabelle heette en geen Belle!

Want Belle was woest dat haar vader haar naam zomaar had veranderd. Had ze daar zelf niets over te zeggen? Het was toch haar naam? Ze eiste hem terug! Belle was gewend om altijd haar zin te krijgen. Toen haar ouders gingen scheiden, wilde ze ook per se bij haar vader wonen. Haar moeder was haar veel te streng, en van haar vader mocht ze – meestal – alles. Maar sinds 'Aardige Anna' (zoals Belle haar zusje sarcastisch noemde) met haar moeder bij hen was ingetrokken, kreeg Belle ineens overal commentaar op van haar vader. Dat was allemaal de schuld van haar nieuwe stiefzus. Je kunt met een gerust hart zeggen dat Belle Anna haatte.

Gelukkig had Belle de schoolmusical nog. Belle en Anna zaten allebei in groep 8. Het laatste jaar van de basisschool werd altijd afgesloten met een grootse musical waar de hele school naar kwam kijken. Dit jaar stond het sprookje van Belle en het Beest op het programma. De 'zusjes' Anna en Belle hadden allebei auditie gedaan. Belle had haar zinnen op de hoofdrol gezet. Ze was tenslotte de enige in de klas met toneelervaring. Ze had jarenlang met haar moeder op amateurtoneel gezeten en kon als de beste dingen uit haar hoofd leren. En niet te vergeten: ze had haar naam ook nog mee. Anna nam vast genoeg met een rol als een van de dienstmeisjes.

Kunnen jullie je voorstellen hoe Belle zich voelde toen

ze hoorde dat de hoofdrol naar haar stiefzus ging?
Dat dacht ik wel.

Belle de musical

‘Wat?’ zei Belle verbouwereerd tegen haar leraar. ‘Dat meent u niet!’

Ze zat rechtop in haar stoel en trok zich niets aan van de starende blikken van haar klasgenoten.

‘Annabelle, je auditie was perfect, vlekkeloos. Maar, eh ... hoe moet ik het zeggen?’ Meneer Luth durfde zijn beste leerling nauwelijks aan te kijken. Hij was namelijk een beetje bang voor haar.

‘Belle, de Belle uit het stuk bedoel ik, is een lief en onschuldig meisje dat verliefd wordt op het verschrikkelijke beest ...’ Hij liet zijn volgende zin in de lucht hangen. Je hoefde alleen maar naar de woedende blik van Belle te kijken om te zien wat hij bedoelde.

Niemand geloofde dat daar een lief, ongevaarlijk meisje zat. Meneer Luth wist niet waar hij moest kijken. De hele ochtend had hij al tegen dit gesprek opgezien.

Belle had zo erg op de hoofdrol gerekend. Hij had gehoopt haar even te kunnen spreken voordat de les begon. Maar zijn leerlingen waren vol verwachting de klas binnengestormd omdat vandaag de rollen bekend werden gemaakt. Meneer Luth zette zijn bril af en pakte het papier met de rolverdeling van zijn bureau. Achter in de klas werd gegniffeld. Hij schraapte zijn keel.

‘Goed, ik begin opnieuw. Belle wordt gespeeld door Anna.’

Belle duwde de troostende hand van Anna van haar schouder.

‘Verrader!’ siste ze.

‘Annabelle, je auditie was erg goed. Dus daarom heb ik besloten je de andere hoofdrol te geven. Die van het Beest.’

Meneer Luth was geen grappige man. Hoewel zijn vrouw en kinderen heel erg veel van hem hielden, konden ze niet om hem lachen. Als hij wel eens een mop vertelde, haalde hij altijd het begin en het einde door elkaar. Dan lachte zijn familie uit beleefdheid, heel zachtjes en beschaafd. Je kunt dus wel zeggen dat meneer Luth verrast was door de hysterische reactie van de klas. Zijn leerlingen gierden van de lach toen ze hoorden welke rol er voor Belle was weggelegd. Alleen Belle en Anna deden niet mee. Meneer Luth probeerde nog uit te leggen dat de rol van het Beest een prachtige was en dat het in de tijd van Shakespeare heel gebruikelijk was dat mannen vrouwenrollen voor hun rekening namen. (Al zei hij er niet bij dat vrouwen in die tijd absoluut geen mannen mochten spelen, laat staan monsters.) Het mocht allemaal niet baten.

Iedereen was in tranen: de klas van het lachen, Belle van woede en Anna omdat ze het zo zielig vond voor haar nieuwe zus. Sommige leerlingen riepen zelfs dat de rol van het Beest op het lijf van Belle was geschreven. Het hoogtepunt van de les (voor de leerlingen, niet voor de twee zusjes) kwam toen Belle zich woevend op Anna wierp, gillend dat het allemaal haar schuld was. Er waren drie jongens nodig om Belle van

haar zus af te trekken. Het lukte hun niet om haar tegen te houden toen ze huilend en schreeuwend het lokaal uit vloog. De overgebleven leerlingen zongen in koor: 'Belle is het Beest. Belle is het Beest!' Ze stampvoetten erbij.

Belle en het dwaallicht

Hèhè. Even uitrusten, hoor. Wil een van jullie liefvallige dames even de riemen van mij overnemen? Nee? Jammer, de jeugd heeft weinig respect meer tegenwoordig.

Tegelijkertijd roeien en vertellen is best vermoeiend, hoor. Maar goed. Hé, jij, met dat blonde haar. Als je je hand in het water doet, ben je hem kwijt. Je wilt niet weten wat voor wezens er in de Zwarte Zee leven. Of hoeveel tanden ze hebben. Per vierkante centimeter. Ik ken er maar eentje die dat ongestraft kon doen. En zelfs zij had moeite de wilde visbeesten van zich af te schudden. Goed, we gaan weer verder. Waar was ik. Oh ja.

Belle was boos de klas uit gerend. En de school. Daarna was ze het schoolplein af gestormd. Pas halverwege de wijk minderde ze vaart omdat ze ineens bedacht dat ze haar jack op school had laten liggen. Het vroor en even overwoog Belle terug te gaan. Maar in gedachten hoorde ze de klas weer zingen en stampen. Nee, dan vroor ze nog liever dood. Belle droogde snel haar tranen (voordat ze in ijspegels zouden veranderen) en liep rillend naar de dichtstbijzijnde bushalte. Bussen waren ook warm, misschien wel net zo warm als winterjassen. Vijf koude minuten later zat ze achter in de eerste de beste bus te rillen; bestemming onbekend. Het kon haar ook niet schelen waar ze naartoe ging, als het maar ver weg was van school en van die

verschrikkelijke stiefzus van haar.

De meeste mensen blijven niet lang boos. Maar Belle zat anders in elkaar. Die werd bozer en bozer, totdat ze ontplofte. Als een ketel waar te veel druk op heeft gestaan. Dat kwam eerlijk gezegd door haar ouders. Belle had haar vader en moeder nog nooit ruzie zien maken. Die twee zwegen elkaar liever dood. Er waren dagen dat er in huize Belle geen woord gesproken werd. Niet één woord. Belles moeder zorgde ervoor dat ze 's morgens vroeg de deur uit was, voordat haar man opstond. Haar vader kwam juist zo laat mogelijk thuis om zijn vrouw te ontlopen. Uiteindelijk leefden Belles ouders volledig langs elkaar heen, met Belle in het midden. Haar moeder sliep alleen in het ouderlijk bed. Haar vader kreeg het logeerbed. Belle bleef op haar eigen kamer. Dezelfde kamer die ze nu met 'Aardige Anna' moest delen. Sinds kort sliep haar vader weer in zijn eigen tweepersoonsbed, samen met zijn nieuwe vrouw. Vanaf dat moment werd er weer gepraat in huis. En gelachen. Behalve door Belle.

Buiten begon het te schemeren. De les van meneer Luth was de laatste van de dag geweest en het werd steeds vroeger donker. Belle droogde opnieuw haar tranen en snoot luidruchtig haar neus. Er was niemand in de bus die haar een blik waardig keurde.

De ramen waren beslagen door de warmte. Belle veegde de condens weg, zodat ze naar buiten kon kijken. Het sneeuwde. Een wit laagje bedekte de straten. Belle bedacht dat dit de ergste dag van haar leven was. Haar

telefoon ging. Naast haar keek een man geërgerd op, toen de ringtone hard door de bus klonk. Belle negeerde hem. Waar bemoeide hij zich mee? Belle pakte haar telefoon uit haar broekzak en keek wie haar belde. Een foto van haar vader lachte haar toe op het scherm. Die had ze genomen in gelukkiger tijden, toen ze met hem en haar moeder naar het strand was geweest. Belle betwijfelde of hij nu ook zo vrolijk zou zijn. Ze drukte op 'opnemen' en zei: 'Ja?' Ze zei er nog net niet 'wat moet je?' achteraan.

'Een blauw oog, Belle,' zei haar vader met trillende stem van ingehouden woede. 'Je hebt je zus een blauw oog geslagen ... Ben je krankzinnig geworden?'

Belle ontplofte. Ze schreeuwde in de telefoon:

'Ik? Meneer Luth, bedoel je! Hij is niet goed bij zijn hoofd! Hij heeft de hoofdrol aan 'Aardige Anna' gegeven in plaats van aan mij. Terwijl hij hem mij beloofd had, voordat ...'

De mensen naast haar in de bus keken opvallend de andere kant op. Alleen de man naast haar keek haar nu nog onvriendelijker aan. Ze stak haar tong uit en keerde zich naar het raam. In de ruit kon ze zien hoe verontwaardigd hij was. Haar vaders stem in de telefoon werd ineens heel erg rustig.

'Annabelle ... Je zus zit hier helemaal overstuurd thuis met een blauw oog en schrammen op haar gezicht, en jij hebt het over dat stomme toneelstuk? Heb je enig idee hoezeer jij in de problemen zit, jongedame?'

Belle kneep haar lippen stijf op elkaar. Alles wat ze zei, werd toch verkeerd begrepen. Dus kon ze net zo goed

niets zeggen. Hij had haar in ieder geval weer bij haar echte naam genoemd. Misschien moest ze vaker ruzie zoeken.

‘Waar ben je?’ vroeg haar vader dwingend. Belle keek naar buiten, waar de wereld inmiddels bedekt was met een dikke laag sneeuw.

‘Weet ik niet,’ zei ze bars. Toen haar vader daarop met stilte reageerde, vervolgde ze: ‘In een bus, ergens in de stad.’

‘Annabelle, ik wil dat je uitstapt bij de volgende halte en mij daar de straatnaam doorgeeft. Ik kom je halen met de auto. Wij moeten hoognodig praten.’

‘Niet reageren, Annabelle,’ zei Belle tegen zichzelf. ‘Je maakt het alleen maar erger, laat hem eerst maar even afkoelen. Hij draait vast wel weer bij.’ Ze was er trots op dat ze zo kalm bleef. Ze zette haar telefoon uit, zonder afscheid te nemen. Daarvoor was ze nog veel te boos. Belle drukte op de rode stopknop naast het raam. De bus remde af en even later stond ze weer buiten te kleumen. Had ze nou toch maar die stomme jas meegenomen. Belle belde haar vader terug, las de straatnaam op van het bord op de hoek van de straat en hing meteen weer op. Dat zou hem leren.

Ze kende dit deel van de stad niet. Aan weerszijden van de straat stonden suffe herenhuizen die daar waarschijnlijk al twee eeuwen geleden neergezet waren.

Ouwe meuk. Het waren wel dure huizen zo te zien, met veel kamers. Daar zouden zussen vast niet met z’n tweeën op één achterlijk kleine slaapkamer hoeven zitten. Tussen twee halfgesloten gordijnen door zag Belle

een familie aan tafel zitten. De oudste zoon schepte iedereen aardappels op. Het leek er gezellig, maar Belle wist dat schijn bedriegt. Bij haar thuis leek het vroeger ook altijd heel gezellig.

Lantaarnpalen verlichtten de met sneeuw bedekte auto's die half op de stoep geparkeerd waren. Er stond geen bushokje bij de halte en de sneeuw kwam in steeds grotere hoeveelheden naar beneden. Het was bijna maart, wanneer werd het nou lente? Het was echt veel te koud! Belle keek of ze ergens kon schuilen. Ze was helemaal verkleumd: van binnen en van buiten. Haar aandacht werd getrokken door een lichtvlek die schokkerig door de vallende sneeuw bewoog. Belle keek er een tijdje gedachteloos naar. Het leek net alsof er een dronken piloot achter het stuur van een modelvliegtuigje zat. Vreemd. Belle keek op haar mobieltje. Het duurde nog zeker tien minuten voordat haar vader hier was. Zou ze even gaan kijken wat het was? Misschien werd ze ook wel wat warmer van het lopen.

Natuurlijk was het verstandiger geweest als Belle geduldig was blijven wachten op haar vader. Maar laten we eerlijk zijn: Belle was niet de meest verstandige persoon op aarde. (Of de meest geduldige, wat dat betreft.) Mijn leven zou er in ieder geval heel anders hebben uitgezien als ze gewoon was gebleven waar ze was. (Zucht.) Maar goed, zoals ik al eerder zei: gebeurd is gebeurd.

Belle was inmiddels de hele straat doorgelopen. Maar het lichtje bewoog net zo hard van haar vandaan. Alsof

het wist dat het achtervolgd werd. Belle controleerde haar telefoon. Nog een paar minuten, dan was haar vader hier. Ze moest opschieten, anders was ze te laat terug bij de halte en dat durfde ze niet te riskeren. Ze sloeg haar armen wild om haar lichaam in de hoop warmer te worden en zette het op een drafje. Ze lette goed op dat ze niet uitgled op de met ijs bedekte stoep. Eigenlijk was ze helemaal niet zo nieuwsgierig naar het lichtje. Maar ze was toch wel een beetje bang geworden voor haar vader. Ze had hem nog nooit zo boos gehoord. Niet dat ze hem wilde ontlopen, maar wachten was ook zo ... stom.

Zou ze straf krijgen? Ze mocht toch nog wel paardrijden? Als ze maar niet haar computer hoefde in te leveren! Ze moest hem tegenwoordig ook al delen met 'Aardige Anna'. Iedere keer als Belle online ging, dachten ze op msn dat zij haar stomme stiefzus was! Dat was al straf genoeg. Belle keek omhoog, tegen de vallende sneeuw in, op zoek naar een glimp van het vreemde licht. Wat het ook was, het was nu uit het zicht verdwenen. Belle haalde haar schouders op. Ze gaf het op en besloot terug te gaan naar de bushalte. Haar vader zou hier zo zijn. Ze draaide zich om en bots- te bijna tegen een lichtgevend wezentje aan. Het was ongeveer dertig centimeter groot en ze werd in de lucht gehouden door twee vleugels die bestonden uit honderden blauwe lichtjes die als veren aan elkaar geregen waren. Het wezen zelf zag eruit als een verwrongen versie van een filmster. Ze was superslank; haar taille leek op die van een wesp. Ze droeg een niemendalletje dat

de naam jurk nauwelijks verdiende. Ze was zwaar opge-
maakt en had lange, dunne wimpers waar Belles moe-
der jaloers op zou zijn geweest. De vingers aan haar
handen waren lang en dun en deden Belle denken aan
de poten van een spin. Het wezentje lachte naar Belle
met een grijns die Superman bang zou maken. Belle
schrok. Het was niet het aantal tanden waar ze bang
van werd, maar de lengte ervan. Alsof iemand een elfje
met een vampier gekruist had. Belle deinsde achteruit,
bang dat het vampierelfje haar zou willen bijten met
die vlijmscherpe tanden. In plaats daarvan schraapte
het wezentje haar keel, rochelde een paar keer flink en
spuugde Belle toen keihard in haar gezicht. Groene
smurrie droop van Belles neus en voorhoofd. Het
wezentje begon te gieren van de lach.

‘Jakkes!’ gilde Belle en veegde met de rug van haar
hand de smurrie van haar gezicht. Wat was dit voor
smerige troep? En wat bezielde dat ... ding om haar
zomaar te bespugen? Ze haalde uit met haar arm en
probeerde het wezen uit de lucht te slaan. Maar ze was
steeds net te laat. Giechelend dook het wezentje onder
een auto. Belle ging op haar knieën in de sneeuw zitten
en maaide met haar armen naar het wezen. Die ver-
school zich steeds weer achter een andere autoband.
‘Hé, wat moet dat bij mijn auto?’ klonk een barse
stem. ‘Kom eens overeind!’ Een grote man met een
zwarte baard en even donkere wenkbrauwen stond half
in een deuropening.

‘Auto kapot maken, pappa,’ zei een meisje van een jaar
of drie, terwijl ze zich verschool achter de benen van

haar vader. 'Is stout!'

Belle kwam overeind met haar mobieltje in de hand, dat ze snel uit haar broekzak had gehaald.

'Rustig maar, hoor. Ik liet alleen maar mijn telefoon uit mijn hand glippen, verder niks. Hij kwam precies onder uw auto terecht, dat is alles.'

Wat was iedereen snel geïrriteerd vandaag, zeg! Ze had helemaal geen zin om de man te vertellen over het wezen dat ze onder de auto had gejaagd. Straks dacht hij nog dat ze gek was. De man bromde wat en ging samen met zijn dochter weer naar binnen. Belle keek meteen om zich heen waar het vampierkreng was gebleven. Hoe eng dat beest er ook uitzag, ze liet zich toch niet in haar gezicht spugen!

Een licht gegiechel klonk van de overkant van de straat. Daar, bij de ingang van het park, vloog het vampierkreng rondjes rond een lantaarnpaal. Belle stak meteen de straat over. Ze zou dat wezen weleens een lesje leren. Er was geen mens te bekennen op straat. De sneeuwlaag was inmiddels zo dik dat het onverantwoord was om naar buiten te gaan. Heel even voelde Belle zich schuldig. Zou haar vader al bij de bushalte staan? Ze keek snel om, maar zelfs als het niet zou sneeuwen, kon ze de halte vanaf hier niet zien. Hij zou wel bellen als hij er was, dan liep ze meteen terug. Eerst dat ding te grazen nemen. Wie dacht dat elfje wel dat ze was?

De vampierelf maakte zich giechelend uit de voeten zodra Belle in haar buurt kwam en vloog het park binnen. Belle duwde het hek open en volgde haar spoor. Het park was verlaten. Zelfs de vogels hadden elders

onderdak gevonden. Het pad was gelukkig nog redelijk begaanbaar, de meeste sneeuw werd tegengehouden door het dichte bladerdek erboven. Alleen moest Belle af en toe even opzij stappen als er een witte lawine van sneeuw door de bladeren naar beneden stortte.

Ze hield stil bij de omrastering van de kinderboerderij. De hokken, die in de zomer werden gebruikt voor kippen of geiten, waren verlaten. De daken waren bedekt met een witte laag, net als het gras eromheen. Er was geen spoor meer te zien van dat smerige wezentje dat haar bespuugd had. Het park was stil en dood.

Plotseling voelde Belle zich ongemakkelijk. Stel dat het wezen net zo gevaarlijk was als ze eruitzag, wat deed ze dan hier? Resoluut draaide ze zich om en wilde teruglopen naar de bushalte toen plotseling haar telefoon ging. Belle slaakte een gilletje van schrik. Ze haalde de telefoon uit haar broekzak en keek voor de tweede keer die dag naar het vrolijke gezicht van haar vader. Ze wilde net opnemen toen de elf met een snoekduik uit een boom dook en de telefoon uit haar handen griste. Belle gilde opnieuw, maar nu een stuk harder: 'Blijf van mijn telefoon af!'

Een schaterende lach was het antwoord. Belle had geen andere keus dan opnieuw achter het wezen aan te gaan. Ze had de telefoon nog niet zo lang en ze dacht niet dat haar vader haar zo snel een nieuwe zou geven.

'Hé, jij daar! Geef mijn mobieltje terug! Wacht maar tot ik je te pakken krijg, lelijk mormel!'

Ze rende steeds verder het park in, dat een stuk groter bleek dan Belle had verwacht. De eiken stonden nu zo

dicht op elkaar dat ze gedwongen werd om haar pas te vertragen. Als ze niet uitkeek, rende ze straks tegen een boom.

De avond was definitief gevallen en ze zag geen hand (of boom) meer voor ogen. Ze vertraagde haar pas en stond net op het punt om de achtervolging op te geven, toen ze op een plek in het park kwam waar de bomen elkaar iets meer ruimte gaven. In het midden lag haar telefoon tussen de wortels van een omgevallen eik. Belle greep haar mobieltje van de grond en zag dat ze een gemist gesprek had. Haar vader! Ze drukte op terugbellen en stampte met haar voeten op de grond om de kou uit haar tenen te verdrijven. Haar adem was zichtbaar in de koude lucht. ‘Kom nou,’ zei ze hardop, ‘neem nou op. Je bent toch niet weggegaan?’

De telefoon ging drie keer over voordat haar vader antwoordde.

‘Annabelle? Annabelle, waar ben je? Ik heb de hele buurt al afgezocht! Als je niet als de donder zorgt dat je ...’

‘Pap! Help me!’ krijste Belle. ‘Ik sta in het park! Ik ben verdwaald, ik ben aangevallen! Pappa! Ik ...’

Voor de tweede keer die avond dook de vampierelf uit een boom. Deze keer negeerde ze de telefoon en viel ze Belle aan. Ze gaf haar een enorme zet tegen haar rug. Belle voelde hoe ze haar grip op de grond verloor en krijste opnieuw van schrik. Ze smakte met een knal in de sneeuw die meteen onder haar begon weg te schuiven. Belle probeerde tevergeefs haar evenwicht te bewaren. Toen dat niet lukte, greep ze met haar vrije hand

de wortels beet van de omgevallen eik. De sneeuw onder haar voeten verdween nu helemaal en maakte plaats voor een enorme diepte die Belle aangaapte. Belle krijste en liet haar mobiel los, zodat ze de wortels met beide handen kon vastpakken. De stem van haar vader klonk blikkerig door het bos en verdween met de telefoon de afgrond in.

Ze hoorde hem net: ‘Belle? Annabelle?! Wat gebeurt er, wat ...?!’ roepen toen de wortels een voor een afbraken en Belle in de diepte stortte. Haar mobiel viel met een doffe klap op de grond. Belle zelf landde er enkele seconden later met een dreun naast. Uit de luidspreker klonk nog steeds de stem van haar vader, maar Belle hoorde hem niet meer. Ze was bewusteloos.

Het wezen dat Belle in de val had gelokt, daalde als een verzwaarde ballon naast haar levenloze lichaam. Ze boog zich elegant voorover – alsof ze een balletvoorstelling gaf – en fluisterde in de telefoon: ‘Belle kan helaas niet aan de telefoon komen. Onze welgemeende excuses voor het ongemak.’

Een kille lach volgde op de boodschap, die afgekapd werd omdat het wezen de telefoon met een welgemikte schop kapottrapte. Daarna boog ze naar een onzichtbaar publiek om een onhoorbaar applaus in ontvangst te nemen.

Betrapt!

Belle werd wakker doordat ze de zon op haar gezicht voelde kietelen. Het eerste wat haar opviel was dat het weer warm was. Eindelijk scheen de zon zoals het hoorde in maart. Belle keek om zich heen en vroeg zich af of ze nog steeds in het park was. De bomen om haar heen leken veel ouder. Ze zagen eruit alsof ze hier al honderden jaren stonden. Naast haar lag haar mobiele telefoon. Hij was volledig aan gruzelementen. Ze kon wel vergeten dat ze daarmee ooit nog kon bellen. Belle stopte hem toch maar in haar broekzak. Misschien dat ze een nieuwe zou krijgen als haar vader zag wat ermee gebeurd was. Maar eerst moest ze de uitgang terugvinden en zo snel mogelijk naar huis zien te komen.

Belle ging staan en klopte het zand van zich af. Niks gebroken, al had ze wel een paar schrammen op haar gezicht. Ze voelde aan haar hoofd. Au, een buil. Dat ook nog ... Het wezentje leek verdwenen te zijn. Maar Belle kon het niet laten iedere paar seconden naar de bomen te speuren. Als dat ding nog één keer op haar af durfde te duiken, draaide ze het de nek om. Dat zwoer ze.

Na een paar uur dwalen was Belle er eindelijk van overtuigd dat ze de weg naar het park nooit meer terug zou vinden. Ze had geprobeerd weer omhoog te klimmen. Maar waar ze ook keek, er was geen heuvel te zien. Waar was ze dan vanaf gevallen?

Het bos was gelukkig redelijk begaanbaar, al leken de paden eerder gemaakt door dieren dan door mensen. Er was net genoeg ruimte voor Belle om tussen de bomen door te bewegen.

Na een uur hoorde Belle water kabbelen. Misschien was het een meertje waar ze even wat kon drinken voordat ze verder zocht. Ze begon zich nu toch wel een beetje ongerust te maken. Zou ze een hersenschudding hebben?

Het kabbelende geluid bleek van een rivier te komen waar een waterval met veel geweld zijn inhoud in loosde. Mocht ze nog twijfelen dat ze niet meer thuis was, dan was die twijfel nu verdwenen. Moest je normaal al kilometers de stad uit reizen om bij een fatsoenlijke rivier te komen, voor een waterval moest je toch echt naar het buitenland.

In de rivier stonden twee figuren te zoenen. Een stevige man met een getatoeëerde slang op zijn pols omhelsde een slanke, blonde vrouw, wier lange haren tot op het water hingen. De vrouw droeg een bikini van schelpen. Belle kon zich niet voorstellen dat zoiets comfortabel was. De twee bevonden zich op flinke afstand van de oever en leken Belle niet op te merken. Zou ze naar de weg durven vragen? Belle besloot hen met rust te laten. Ze zagen er niet uit alsof ze graag gestoord wilden worden.

Ze sloop naderbij, hurkte bij het water en nam een paar slokken. Belle kon het niet laten af en toe een blik te werpen op het vreemde stel. De twee pasten absoluut niet bij elkaar, vond ze. Hij was nog ouder dan haar

vader! De vrouw zag er uit als een fotomodel: te dun, te mooi en te veel make-up. Belle slurpte een laatste keer van het water en wilde net weer rechtsomkeert maken toen ze een gesmoorde kreet van het model hoorde. De man keek verstoord om waar zijn geliefde van geschrokken was. Bij het zien van Belle vlamden zijn ogen – letterlijk – rood op. Belle stamelde een verontschuldiging en wilde weglopen toen ze zag hoe het fotomodel met vissenstaart en al onder water dook. Wat was dat? Een zeemeermin? In wat voor wereld was ze terechtgekomen? De man schreeuwde iets onverstaanbaars naar Belle, waarvan ze vermoedde dat het zeer onvriendelijk bedoeld was.

Belle had er genoeg van: waarom was iedereen boos op haar?! Ze draaide zich om en liep zo kalm als ze durfde van de schreeuwende man weg. Ze bekeken het allemaal maar!

Ineens veranderde er iets in de toon van de stem van de man. Hij stopte met schreeuwen en begon monotone, onverstaanbare klanken uit te stoten. Belle voelde zich duizelig worden en de wereld om haar heen begon te tollen. Een misselijk gevoel trof haar in de maagstreek en ze klapte dubbel. Het angstzweet brak Belle uit. Ze sloeg haar handen over haar oren om de stroom van onverstaanbare woorden buiten te sluiten. Ze verzette een voet, struikelde over een boomstronk en viel met haar gezicht plat op de grond. Ze gilte het uit van de pijn. Strompelend probeerde ze weg te komen van de woorden die als een zwerm bijen via haar oren in haar hoofd probeerden te komen. Uiteindelijk begroef ze

zich in een stapel bladeren, knieën opgetrokken, armen om haar hoofd, snikkend als een baby in de wieg. Na een tijdje verdwenen de bijen en de woorden. Het kon Belle niet meer schelen. Ze hilde zichzelf in een diepe slaap. Die duurde totdat de zon onderging en vervangen werd door een perfect ronde, volle maan.

De Nergensvanprins

Belle voelde zich stukken beter na haar lange slaap. Toch durfde ze pas op te staan, toen ze er zeker van was dat ze alleen was. Ze rekte zich uit en bestudeerde de volle maan. Thuis was hij pas op een kwart geweest. Was het wel dezelfde maan? Ze wist het niet zeker. Ze wist niets meer zeker. Gelukkig gaf hij voldoende licht om Belle de weg te wijzen tussen de bomen. Niet dat ze wist waar ze naartoe ging. Maar ze kon in ieder geval zien waar ze liep.

Soms leek het net alsof de maneschijs haar de weg wees. Die brak om de paar meter door het bladerdek en leidde Belle langs een nauwelijks begaanbaar pad, dat ze anders waarschijnlijk gemist zou hebben. Belle volgde het schijnsel totdat ze bij een open plek kwam. Ze kon nog net de struiken induiken toen ze de jongen zag die aan de boom stond vastgebonden. Belle zag meteen dat het om een prins ging.

En ik moet zeggen: de prins was een typische prins. Knap, maar zonder opvallende kenmerken. Als je hem de volgende dag moest beschrijven, zou je niet veel verder komen dan: donker haar, normale lengte, leuke lach. En knap. Als je hem beter zou leren kennen, had je genoeg aan één woord: dom. De prins bevond zich in een vrij oncomfortabele houding. De koning had hem achter een dikke eik geplaatst en hem de boom laten omarmen alsof het een

knuffelbeer was. Daarna had hij de handen aan de voorkant van de boom aan elkaar gebonden, zodat de prins geen kant op kon. Zelfs als de koning geen bezwering over het touw had uitgesproken, zou de prins zich niet los hebben kunnen maken, zo vast zat hij.

Na een paar uur begonnen de benen van de prins verschrikkelijk veel pijn te doen. Eerst kreeg hij kramp in zijn linkerkuit, daarna in zijn rechterside. De prins tilde zijn ene been zo goed en zo kwaad als het ging op en maakte kleine cirkels met zijn voet. Dat hielp. Eventjes. Helaas voelde zijn rechterheup ineens aan alsof iemand er een gewicht van zestien kilo aan had gehangen. Hierop wisselde de prins van been en begon met zijn rechtervoet rondjes te draaien. Binnen de kortste keren verplaatste het gewicht zich naar zijn andere heup. Nu begon de prins rond de boom te schuifelen, maar dat deed weer pijn aan zijn armen. Hij had een wit, openstaand shirt aan met korte mouwen, waardoor zijn huid bij iedere beweging tegen de boomschors schuurde. Dat gaf hij dus ook maar weer snel op. Uiteindelijk bewoog hij zijn lichaam langzaam naar beneden, zodat hij op de grond kon zitten. Hij strekte zijn benen uit en hoopte dat het monster snel zou komen om er een eind aan te maken. Dan werd hij maar geen koning.

De prins zag er niet erg heldhaftig uit en al helemaal niet gevaarlijk. Maar Belle nam geen enkel risico. Ze observeerde hem wel een uur, voordat ze besloot uit haar schuilplaats te komen. In dat uur had ze gezien hoe hij tevergeefs pogingen deed om weer overeind te

komen vanuit zijn ongemakkelijke zithouding.

Uiteindelijk had hij het opgegeven.

Belle duwde wat bladeren opzij en betrad omzichtig de open plek. Klaar om ieder moment weg te kunnen rennen als de prins ook van die vreemde woorden zou gaan prevelen. De prins keek op van achter zijn boom en trok lijkleek weg.

‘Rustig,’ zei Belle en maakte een ‘kalm maar’-gebaar met haar handen. ‘Ik eet je niet op, hoor.’

De prins verschool zich achter de stam.

‘Nee?’ klonk zijn trillende stem. ‘Echt niet?’

‘Nee,’ zei Belle dramatisch, ‘echt niet.’

Ze zette twee voorzichtige pasjes in zijn richting. ‘Wat doe je aan die boom? Heeft iemand je vastgebonden? Of heb je dat zelf gedaan?’ Het bleef even stil. Toen kwam de prins aarzelend achter de boom vandaan gedraaid.

‘Waarom zou ik mijzelf vastbinden aan een boom?’ vroeg de prins.

‘Misschien kun je niet tegen de volle maan?’ zei Belle.

‘Grrr, weet je wel?’

Ze stak haar handen als klauwen uit. De enige reactie die ze kreeg was opnieuw zijn angstige blik. ‘Laat maar. Wil je dat ik je losmaak?’

De prins talmde. ‘Dat hangt ervan af wat je met me gaat doen ...’ Hij slikte. Belle kon het niet laten hem te plagen. Ze ging vlak voor hem staan en zei: ‘Wat wil je dat ik doe ...?’

De prins fluisterde: ‘Niks, doe me alsjeblieft niks. Laat me ... laat me anders maar gewoon zitten.’

Belle haalde haar schouders op en liep om de boom heen. Ze bestudeerde het touw. Het zag er niet alleen onbreekbaar uit, maar de knoop was ook gelegd door iemand die er verstand van had. Er hing een zilveren gloed over het touw, alsof het gehuld was in maneschijn. Ze bukte zich en gaf er voorzichtig een rukje aan om te kijken hoe strak het zat. Tot haar grote verbazing trok ze het touw in één keer kapot.

‘Ik ken mijn eigen kracht niet,’ mompelde ze, terwijl het touw op de grond viel. ‘Je bent wel een beetje een watje, hoor. Het touw was zo zwak dat je jezelf zo los had kunnen trekken!’ zei ze terwijl ze weer naar voren liep.

‘Hahaha,’ stamelde de prins ongemakkelijk en stond op. Hij wreef over de striemen op zijn polsen en durfde Belle niet aan te kijken. ‘Dat is ... erg grappig ...’

‘Ja ... ont-zet-tend grappig ...’ imiteerde Belle de prins. Wat een sukkel, zeg, ze werd nu al gek van hem. ‘Hoe heet je eigenlijk?’

‘De Prins.’

‘Prins wat?’

‘Gewoon, Prins. De Prins.’

‘Ben je ook nog ergens een prins van?’

De prins keek haar vragend aan.

‘Prins van een land? Van een koninkrijk?’

De prins schudde zijn hoofd. ‘Nee, nergens van, althans, nog niet.’

‘Oké, Nergensvanprins,’ zei Belle, ‘mijn naam is Belle ... nee! Annabelle!’ Ze herhaalde haar volledige naam nog een keer voor alle zekerheid en stak haar hand uit

ter begroeting. De prins maakte meteen een sprongetje van schrik en deinsde achteruit. Hij knalde tegen een boom aan en gaf opnieuw een gil.

‘Ga me nou niet vertellen dat het tegen je geloof is om een meisje de hand te schudden ...’ zei Belle.

‘Een meisje?’ antwoordde de Nergensvanprins. ‘Je bent een ... meisje?’

Belle trok haar wenkbrauwen op en ontplofte.

‘Pardon?! Ben ik niet meisjesachtig genoeg voor je omdat ik geen jurk draag en een halve meter achter je loop? Wat is dit voor achterlijk land? Moet ik je weer vastbinden?’

Ze pakte het touw van de grond en gooide het driftig tegen de angsthaas aan. De prins, die zich duidelijk geen raad wist met de situatie, deed het enige wat hij nog kon bedenken. Hij draaide zich om en rende heel hard weg, het bos in. (Waarbij hij slechts één keer tegen een boom aanliep). Belle keek hem verbijsterd na. Wat een eikel! Gelukkig was zij het deze keer niet geweest die wegrende. Belle besloot de prins te volgen. Uit hufterigheid, of gewoon omdat ze hier de weg toch niet kende? Het maakte haar niet uit.

Belle en het beest

De prins liep regelrecht in de armen van het leger van de koning. Hij struikelde over de voeten van een slapende soldaat en viel boven op hem. De soldaat hoefde niet veel meer te doen dan te vloeken, de prins van zich af te gooien en in de boeien te slaan. Daarna werd de jonge prins door twee soldaten voor de koning geleid. De koning woonde voor de gelegenheid in een tent gemaakt van rode zijde. Miljoenen rupsen hadden hun leven gegeven voor de stof. Hij zat op een gouden troon, gemaakt van duizenden gouden dukaten waar hij zijn onderdanen hard voor had laten werken. De prins werd op gepaste afstand voor de troon op zijn knieën gedwongen. De twee soldaten sprongen in de houding en de moedigste zei: 'Deze onverlaat probeerde het kamp binnen te dringen, Hoogheid. Met gevaar voor eigen leven ...'

'Ja, ja ...' onderbrak de koning de soldaat en nam de bevende prins in zich op.

'Help me even. Had ik jou niet gisteren aan een boom vastgebonden?' De prins knikte beschaamd. 'Mag ik je dan misschien vragen wat je hier doet?' vroeg de koning beminnelijk als een slang.

'Ik ... ik liep zomaar een kant op, eigenlijk. Toen struikelde ik over hem daar en maakte hem wakker.' Hij wees naar de soldaat die meteen knalrood werd en iets stamelde over slaapgebrek.

‘Op wacht staan is ook een vermoeiende baan, niet?’ zei de koning vriendelijk tegen de soldaat. De soldaat knikte dankbaar. ‘Kom, laat mij je het leven wat makkelijker maken.’ Hij wuifde met zijn handen en mompelde een aantal vreemde woorden. De soldaat verstijfde en kromp ineen. Hij sloeg zijn handen over zijn oren en er klonk gezoem in de tent, alsof er een zwerm bijen naar binnen vloog. De armen van de soldaat werden smaller en korter en hij kreeg een wit vachtje. Zijn neus werd roze en uit zijn broek groeide een staartje. Even later huppelde er een schattig, wit konijntje uit het hoopje kleren. ‘Breng het beestje naar de kok,’ zei de koning tegen de overgebleven soldaat. ‘Ik heb al dagen geen vlees gegeten.’ De tweede soldaat slikte, pakte het konijntje op van de grond en verliet de tent. ‘Zo,’ vervolgde de koning zijn gesprek met de prins. ‘Waar waren we gebleven? Oh ja, je was gewoon een kant opgelopen. En hoe was je ook alweer precies losgeraakt?’

‘Het monster heeft me bevrijd ...’ antwoordde de prins met benepen stem.

‘Het monster heeft je bevrijd. Wat interessant! En toen, wat deed hij toen, vertel me, dit is fascinerend.’

‘Ehm ... toen wilde ze me een hand geven ...’

‘Ze wilde je een hand geven?’ vroeg de koning. ‘Wie bedoel je met ze?’

‘Het monster,’ zei de prins, ‘het was een meisje. Tenminste, dat zei ze. Ze trok het touw los en zei iets over de maan ... Grrr, deed ze.’

De koning stond op van zijn gouden troon en liep op

zijn gemak op de trillende jongeman af. Hij hurkte naast de prins neer en vroeg met zachte stem: 'Laat me het nog even herhalen, want ik ben bang dat ik het niet helemaal begrijp. Het is al laat en ik ben soms wat langzaam van begrip. Het monster kwam op je af, ja? Maar in plaats van dat hij ... Sorry,' onderbrak hij zichzelf, 'ik bedoel natuurlijk HET MEISJE je van het leven beroofde, maakte ze je los, vroeg naar de maan, deed grrr en liet je gaan?'

De prins knikte.

'Aha,' zei de koning en boog zich nog dichter naar de trillende prins. 'Dan heb ik een klein, maar toch essentieel nieuwtje voor je, mijn Wordtnooitkoning. Het monster, dat ik overigens zelf gemaakt heb uit een paar takken, wat bladeren en een ietsepietsie magie ... KAN NIET PRATEN! IS ONZIJDIG! EN HEEFT GEEN IDEE WAT EEN MAAN IS! Dus stop met liegen en vertel me wie je los heeft gemaakt!' De koning hield zijn gezicht vlak voor dat van de prins, die het koninklijke speeksel op zijn huid voelde spatten.

Hij trilde als een rietje en kon alleen maar stamelen: 'Belle, zo noemde ze zichzelf, Annabelle.'

Onbewust van het feit dat de koning en de prins over haar spraken, bewoog Annabelle zich luidruchtig door het woud. Ondanks haar pogingen stil te zijn, kraakte er iets bij iedere stap die ze maakte. Het was duidelijk dat ze haar dag niet had. Eerst raakte ze de hoofdrol kwijt aan die stomme stiefzus van haar. Daarna werd ze ondergespuugd en in de val gelokt door een of ander

vliegend mormel. Vervolgens eindigde ze bewusteloos in een vreemd bos. Niet veel later kreeg ze een scheldpartij over zich heen van een lelijke, dikke, en niet te vergeten naakte man om daarna – als klap op de vuurpijl – beledigd te worden door een suffe prins zonder koninkrijk. Wat had iedereen toch tegen haar? En waar was ze?

En ik kan je vertellen dat het beest dat een paar uur later haar pad kruiste, niks tegen Belle had. Hij was maar met één doel door de koning op de wereld gezet: het doden van de eerste persoon die hij tegenkwam. De koning had hem uit een stapel brandhout bij elkaar getoverd. De takken dienden als botten en de lianen waren spieren. Bladeren vormden zijn vacht. Het geheel zag er bijzonder krakemikkig uit. Maar het was dan ook niet de bedoeling dat het beest lang mee zou gaan.

De koning had hem in de richting van de open plek gestuurd waar de prins vastgebonden zat. Hij was zelf vertrokken naar zijn legerkamp. Eenmaal op de open plek gekomen, trof het beest alleen een kapot touw aan. Gelukkig voor hem liep er een duidelijk spoor vanaf de open plek. Het beest volgde het onmiddellijk. Helaas was het spoor niet van de prins, maar van Belle. Dezelfde Belle die net stond te dubben of ze nu door moest gaan met de prins volgen of terug moest keren naar de plek waar ze wakker was geworden. Als ze die tenminste weer terug kon vinden ...

De dag was inmiddels aangebroken. De eerste zonnestralen verlichtten het bos, toen Belle achter haar een enorm gekraak hoorde.

‘Wat nu weer,’ verzuchtte Belle en draaide zich om. Voor de tweede keer in vierentwintig uur stond ze oog in oog met een wezen dat ze nog nooit eerder gezien had. Maar waar het vampierelfje op een bepaalde manier nog knap te noemen was, was dit het meest afschuwelijke ding dat ze ooit had gezien. De takken die het beest voortbewogen, staken aan alle kanten uit het lichaam, als spelden uit een speldenkussen. Zijn houding leek op die van een beer die onverwachts uit zijn winterslaap was gewekt. Twee verrotte bessen dienden als ogen in het mosachtige gezicht. Ze keken Belle doodsbij. Het monster had geen mond, maar de uitdrukking in zijn ogen vertelde Belle alles wat ze moest weten. Zij was de prooi en hij was de jager. Met grote stappen kwam het monster op Belle afgestormd. Zijn armen zwaaiden en maaiden alles aan de kant dat in de weg stond. Belle kon geen kant op. Ze opende haar mond en krijste voluit. Ze krijste en krijste, tot ze geen lucht meer had. Belle haalde adem en krijste nog een keer. Ze had in haar leven nog nooit zo hard en zoveel gekrijst. Toen het monster dichterbij bleef komen, sloeg Belle in paniek van zich af en raakte het monster met haar hand boven op de kop. Het monster stopte midden in een pas, bleef enkele seconden stokstijf staan alsof hij zich ineens iets heel belangrijks herinnerde en zakte toen in één keer in elkaar tot er niets meer over was dan een hoop takken, bladeren en wat modder. Met open mond staarde Belle naar het zielige hoopje groen. ‘Nou ja, zeg ...’

De prins en de koning keken allebei op, toen ze het gekrijs van Belle hoorden.

‘Het wordt steeds interessanter, vind je ook niet?’ zei de koning, die inmiddels zijn kalmte weer had gevonden. Hij trok de prins overeind. ‘Het klinkt net alsof er iemand vermoord wordt. Leuk! Ga je mee?’

Ver hoefden ze niet te lopen. Gevolgd door een groepje soldaten, die als enige taak hadden de koning met hun leven te beschermen, liepen koning en prins het kamp uit en het bos in. Daar, midden op het pad, stond een enorme stenen trol. De trol had een neus als een hamer, in dezelfde grijze kleur als de rest van het gezicht, en lang sneeuwwit haar dat in twee vlechtjes gebonden was. De tanden leken wel kiezelstenen. Als daar je hand tussen kwam, was je hem kwijt voordat je ‘au’ kon zeggen. De trol was zeker twee meter groot en zo breed als een eik. Een leren tuniek hing over het imposante lichaam, maar kon de enorme spieren die eronder zaten niet verhullen. Al met al was het een indrukwekkende verschijning.

Het tweetal naderde het monster behoedzaam en de koning nam de bruut zorgvuldig op. Het monster staarde met verbazing terug.

‘Jij?’ brulde de trol, met zware stem.

‘Jij,’ hoorde Annabelle zichzelf zeggen met angstige stem toen ze de koning zag naderen. Ook al had hij nu prachtige kleren aan en een kroontje op zijn hoofd, ze herkende de dikke man uit het meertje meteen. Op zijn pols schitterde de slangentatoeage. Ze keek angstig

om zich heen, bang dat de bijen weer tevoorschijn zouden komen. Naast de koning liep de prins. Aan zijn gebogen houding te zien, was hij liever ergens anders geweest.

‘Annabelle?’ zei de prins haastig. ‘Vertel hem dat je mij bevrijd hebt! Hij wil me niet geloven, hij ...’ De koning legde de prins met een gebaar het zwijgen op. Tegen Belle zei hij: ‘Ik moet bekennen dat u een voor-sprong op mij hebt, juffrouw Belle. U kent mij, maar ik kan mij niet herinneren dat ik u ooit eerder ontmoet heb. Misschien kunt u mijn geheugen opfrissen?’

Annabelle gaapte de koning aan. Wat nou? Speelde die man een spelletje met haar? Eerst vloekte en tierde hij nog toen Belle hem betrapte met die ...

Zou dat het zijn? Misschien wilde hij zijn ontmoeting met de kleine zeemeermin geheim houden voor zijn mannen? Mooi, daarmee kon ze hem pakken. Hij had haar de stuipen op het lijf gejaagd met zijn vreemde woorden en bijen. Ze zou hem een koekje van eigen deeg geven.

‘Oh, ik herinner mij onze ontmoeting anders nog als de dag van gisteren,’ zei Belle poeslief. ‘Sterker nog, volgens mij was het zelfs gisteren! Ik stoorde u bij het vissen, weet u dat niet meer?’ De prins bestudeerde het gezicht van de koning dat onverstoorbaar bleef. Even overwoog hij om weg te rennen, maar één blik op de groep soldaten was genoeg om in te zien dat hij geen kans maakte.

‘Vissen?’ hoorde hij de koning zeggen. ‘Ik geloof niet dat ik ooit in mijn leven zelf ben gaan ...’

De uitdrukking op zijn gezicht veranderde. Eerst in boosheid, toen hij doorhad wat Belle bedoelde. De suggestie dat hij ... en wel met een vis! Maar toen hij zich eindelijk realiseerde wie Belle was, begon hij te schateren. De koning sloeg zich op zijn knieën van het lachen. De tranen stroomden over zijn wangen. De soldaten wisten niet of ze zich zorgen moesten maken of dat ze mee moesten lachen met hun heerser. Zo vrolijk zagen ze hem zelden.

‘Het meisje!’ gierde de koning. ‘Jij bent het meisje dat wegliep!’

‘Ja,’ gilte Belle boos, ‘inderdaad! Het meisje dat u betrapte met die meisjesvis! Het meisje dat u daarna aanviel met uw vreemde woorden! Kunt u wel!’

‘En of ik dat kan ...’ antwoordde de koning nog steeds nasnikkend, terwijl hij langzaam overeind kwam. ‘Je hebt geen idee wat er met je gebeurd is, niet?’ Hij wenkte een van de soldaten en fluisterde hem iets in het oor. De man verdween direct richting het kamp. Belle schudde haar hoofd.

‘Ik weet dat u boos was en raar begon te praten.

Daarna was het net alsof ik achtervolgd werd door een stel bijen. Wie denkt u wel dat u bent? Ik wilde alleen maar wat water drinken!’ Belle werd weer boos.

De prins keek haar verbaasd aan. Hij kon zich niet voorstellen dat Annabelle van iemand bang zou zijn en al helemaal niet dat ze weg zou rennen. Wat had de koning met haar gedaan? Was hij werkelijk zo machtig? De soldaat kwam terug met een forse spiegel. Hij overhandigde hem aan de koning. ‘Sire,’ zei hij, ‘dit is de

grootste die ik kon vinden.' De koning knikte en liep bedachtzaam naar Belle. Hij gaf haar de spiegel en liep toen snel weer terug naar zijn plek, alsof hij bang was dat ze hem een klap zou verkopen. Belle pakte de spiegel vragend aan en keek erin. Twee blauwe ogen staar-

den terug. Het was het enige dat Belle herkende. De stenen neus, het witte haar, de grijze puntoren, de rij tanden als kiezelstenen, de gaten in haar neus - zo groot dat er wel een wortel in paste ... Het was alsof ze naar het gezicht van een vreemde keek. Het was een nog erger gezicht dan dat van het takkenmonster. Belle opende haar mond om wat te zeggen. Het monster in de spiegel opende zijn mond op dezelfde manier. Belle sloot haar mond weer, net als het monster. Ze keek verbijsterd naar de koning.

‘Is dit een toverspiegel, of zo? Neem je me in de maling?’

De koning schudde zijn hoofd. Belle bestudeerde haar arm. Als ze er rechtstreeks naar keek, zag ze een echte meisjeshand: slank, met lange dunne vingers en één gebroken nagel. Maar in de spiegel zag haar hand eruit als een dik, grijs stuk steen met barsten erin waar vijf stenen vingers uit staken. De gebroken nagel zag eruit alsof iemand een stuk van de vinger afgeslagen had met een beitel. Belle liet de spiegel zakken en keek verslagen naar de koning. ‘Jij smerige, kleine ... wat heb je gedaan? Hoe kun mij dit aandoen?! Heb je geen enkel respect?!’

Geschokt keken de soldaten naar de trol. Hoe durfde het beest zo tegen hun koning te praten? Als het niet zo groot en sterk was, zouden ze het een lesje leren!

‘Tututut,’ zei de koning sussend, ‘zo simpel ligt het natuurlijk niet. Luister meisje, ik geef toe dat ik wat gehaast reageerde toen je mij stoorde bij het ... vissen ... Maar het enige dat ik gedaan heb is een Toverspreuk

van Innerlijke Waarheid uitspreken. Die haalt het slechtste in de mens naar boven. Meestal veranderen mijn slachtoffers in konijntjes of vogeltjes of andere kleine bange dieren. Maar een trol heb ik nog nooit eerder meegemaakt, moet ik zeggen. Fascinerend, je moet een hart van steen hebben ...'

'Leugenaar!' brulde Belle. Haar stem klonk zo hard dat de haren op de hoofden van de soldaten begonnen te wapperen. 'Verander me terug, nu! Anders ...'

'Anders wat,' zei de koning rustig. 'Anders sla je me in elkaar?'

Belle stampte naar voren en hield haar stenen vuist dreigend voor het onbewogen gezicht van de koning. 'Ja, laat ik daar maar eens mee beginnen,' antwoordde Belle. 'Ik ben sterk genoeg om jou en dat rotlegertje aan te pakken, dankzij jouw getover.'

'Klopt,' antwoordde de koning, 'wij zijn geen partij voor je. Maar wat dan? Als je ons in elkaar gemept hebt, wat ga je dan doen? Je rest van je leven slijten als trol? Want geloof me: ik ben de enige die je weer terug kan veranderen in een meisje.'

Belle kon zich nauwelijks voorstellen dat ze echt in een trol veranderd was. Maar als het echt waar was, dan moest daar iemand voor boeten! En die iemand stond hier voor haar. Het viel haar nu pas op dat ze veel groter was dan de koning en de Nergensvanprins voor haar. Was ze echt een trol? Als dat waar was, en als ze ooit weer terug naar huis wilde, dan moest ze de koning wel heel laten. Belle liet haar vuist zakken. 'Oké, verander me terug.'

De koning schudde zijn hoofd. ‘Dat zal helaas niet zo makkelijk gaan, mijn kleine, grote vriendin. Ik heb veel mensen betoverd, maar nog nooit heb ik er eentje moeten onttoveren. Gelukkig heb ik mijn Grimoire meegenomen.’

‘Je wat?’ vroeg Belle.

‘Mijn Grimoire, mijn toverboek. Kom, volg mij naar mijn tent. Dan zal ik eens kijken wat ik voor je kan doen. Je zult wel hongerig zijn.’ Hij wenkte twee soldaten die de prins hardhandig oppakten en meesleepten richting de tenten.

‘Sluit hem op. Ik besluit vanavond wat we met hem doen,’ commandeerde hij de mannen.

Belle zag hoe de prins werd afgevoerd. Hij keek triest uit zijn ogen, maar gaf geen kik. Het gaf Belle een ongemakkelijk gevoel. Ze volgde de koning het tentenkamp in. Overal waren soldaten bezig tenten af te breken. Alleen de tent van de koning, die zeker vier keer zo groot was als de bivakken van de soldaten, stond nog in het midden van het kamp. De koning hield de flap van zijn tent open en liet Belle voorgaan. Belle moest bukken om door de opening te gaan. Binnen was de tent gelukkig hoog genoeg voor haar om recht op te kunnen staan.

‘Ga zitten,’ zei de koning, en wees Belle een paar stoelen naast de troon. Het was vreemd. Ze zag zichzelf nog steeds als een meisje, maar toch wist Belle dat ze te groot zou zijn voor de stoelen. Ze ging op de grond zitten in kleermakerszit, net als ze thuis vaak deed. Thuis. Zouden ze haar missen? Of zouden ze blij zijn dat ze

verdwenen was?

‘Waarom kan ik mijzelf nog gewoon zien, als meisje bedoel ik?’ vroeg Belle.

De koning haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Maar wacht, misschien dat daar ook wat over vermeld staat in de Grimoire.’

Hij haalde een groot, leren boek uit een met goud beslagen kist naast de troon. Het boek was afgesloten met een leren riem waarop diverse, voor Belle onherkenbare symbolen waren gekerfd. De koning prevelde een paar woorden en de riem sprong los. Hij begon door het boek te bladeren op zoek naar de juiste formule.

‘Wat gaat er met de prins gebeuren?’ vroeg Belle zachtjes.

‘Huh, oh, weet ik nog niet. Ik had gehoopt dat het monster hem af zou maken, het andere monster bedoel ik. Maar daar heb jij korte metten mee gemaakt. Hé, dat is een idee, misschien moet ik jou laten afrekenen met de Wordtnooitkoning in ruil voor de onttovering.’ Belle trok haar stenen wenkbrauwen op.

‘Oké, misschien niet dan.’

‘Waarom moet hij dood?’ vroeg Belle. ‘Hij ziet er nou niet echt uit als een bedreiging.’

‘Klopt, maar toch is er voorspeld dat hij mij van de troon zal stoten, tenzij hij voor zijn veertiende verjaardag wordt omgebracht door een bovennatuurlijk wezen. Je wilt niet weten wat ik al allemaal gedaan heb om van hem af te komen!’ De koning sloeg nog een paar pagina’s om. ‘Ah, kijk, daar heb ik het.’ Hij wenkte Belle, die opstond en achter hem kwam staan. De

koning leek niet erg onder de indruk te zijn van Belle. Ook niet toen hij verdween in haar monsterlijke schaduw. Zijn vinger wees naar een spreuk die Metamorfose heette. Onderaan de spreuk stond de tegenspreuk Antimetamorfose. De koning las voor: ‘
“Om de Metamorfosespreuk om te keren, zijn de volgende ingrediënten nodig:

Antimetamorfose

Oog van een salamander (1)

Teen van een kikker (1)

Schub van een draak, goud (3)

Noot: De spreuk is slechts omkeerbaar als de betoverde zichzelf nog in zijn ware gedaante ziet. Zodra de betoverde zijn nieuwe gedaante heeft geaccepteerd, is de betovering definitief.”

Dat beantwoordt meteen je andere vraag, Annabelle.

Zolang jij jezelf nog kunt zien, is er nog tijd.’

‘Mooi zo,’ zei Belle, ‘verander mij dan nu maar terug.

Dan kan ik naar huis.’

De koning keek haar droevig aan. ‘Ach, mijn kind, als het leven toch zo eenvoudig was. Een oog van een salamander en een teen van een kikker horen bij de standaardvoorraad van een tovenaars. Zelfs bij eentje met mijn beperkte talent. Maar gouden schubben van een draak ... De enige plek waar je die nog kunt vinden, is ... ehm ... naast de andere schubben van de draak.’

Belle keek hem vragend aan.

‘Op een draak dus,’ legde hij uit. ‘De enige overgebleven draak leeft aan de andere kant van de Zwarte Zee.’

‘Ik moet drie schubben van een nog levende draak af gaan trekken?’

De koning knikte. ‘Ja, of iemand anders moet gaan. Ik

kan wel een soldaat sturen of die domme prins van je. Wie weet, overleeft hij het niet. Ben ik ook eindelijk van hem af.'

Belle ging weer op de grond zitten. 'Ik ben een trol en ik moet drie schubben van een draak aftrekken. Het moet niet veel gekker worden.' Ze legde haar hoofd in haar handen.

In de tent klonk gekuch. Een soldaat was de tent binnengekomen en probeerde de aandacht van de koning te trekken. De koning sloeg zijn toverboek dicht en wilde het terugleggen in de kist, maar de stenen hand van Belle hield hem tegen.

'Wat?' zei de koning geïrriteerd.

'Die neem ik mee, als onderpand,' zei Belle.

'Ik denk het niet,' zei de koning. 'De Grimoire is mijn kostbaarste bezit.'

Belle trok het boek zonder pardon uit de handen van de koning en klemde het onder haar massieve arm.

'Ik zal er zuinig op zijn,' gromde ze.

Even dacht ze dat de koning zou ontploffen, maar hij keerde zich naar de kuchende soldaat en snauwde: 'Wat moet je?'

'De jongen, Sire. Hij zit in de kooi. Wat zijn uw wensen?'

De koning wierp nog één woedende blik op Belle en volgde toen de soldaat naar buiten. Belle sjokte erachteraan.

De brief

De Nergensvanprins zat in een grote, houten kooi en keek onverstoord voor zich uit. Zijn kleren waren gescheurd en zaten onder de modder. Onvoorstelbaar dat deze jongen ooit de koning op zou moeten volgen, dacht Belle. Ze liep naar de kooi en omklemde de houten spijlen met haar handen.

‘Gaat het?’ vroeg ze.

De prins haalde zijn schouders op. ‘Ik ben niet veel anders gewend,’ zei hij. ‘Ik overleef het wel.’

Belle draaide zich naar de koning en zijn soldaten.

‘Laat hem vrij, anders verscheur ik dat stomme toverboek!’

‘Doe maar,’ antwoordde de koning, ‘en blijf voor altijd een trol!’

Belle werd woest. Ze kon de prins toch niet zomaar laten sterven! Ze moest iets doen. Maar ze wilde er ook niet zo uit blijven zien.

‘Laat hem zijn gang maar gaan,’ zei de prins, en hij ging rechtop staan in de kooi. Hij moest zijn hoofd gebogen houden om zich niet te stoten tegen de bovenkant van de kooi. Maar hij leek niet meer zo verloren als voorheen. ‘De koning heeft het al sinds mijn jeugd op mij gemunt. Maar kijk: ik leef nog steeds! Nog een paar maanden, dan ben ik veertien en komt de voorstelling uit.’

De soldaat die naast de kooi stond, haalde zijn zwaard

tevoorschijn en gaf de prins een knal met het heft. Bloedend zonk de prins ineen op de vloer van de kooi. Belle aarzelde geen moment, trok het zwaard uit de handen van de soldaat en brak het ding op haar knie in tweeën. De soldaat deinsde achteruit toen Belle dichterbij kwam.

‘Hohoho,’ kwam de koning tussenbeide. ‘Al dat geweld lost niets op. Kom, Annabelle, wij moeten praten.’ Hij maakte rechtsomkeert en keerde terug naar zijn tent. Belle volgde hem en ging op haar plek op de grond zitten. De koning nam in gedachten verzonken plaats op zijn troon. ‘Hij heeft gelijk, weet je,’ zei hij na een paar minuten. ‘Ik heb al zoveel monsters en wezens op hem afgestuurd dat ik ze niet eens meer kan tellen. En een voor een leggen ze het loodje. Zonder dat hij daar overigens iets voor hoefde te doen, begrijp je? De jongen is gewoon een enorme geluksvogel. Met de helm geboren, je kent het wel.’

Belle wist niet waar hij het over had, maar hield haar mond.

‘Goed, ik heb mijn besluit genomen.’ Hij pakte een officieel uitzienend stuk perkament uit een klein vakje in zijn troon en een gouden kroontjespen. Hiermee schreef hij een korte brief die hij daarna aan Belle overhandigde. ‘Beste Koningin,’ stond er. ‘Zodra deze jongeman arriveert met deze brief moet hij in de diepste kerker geworpen worden zonder voedsel of drank. Dit alles moet gebeurd zijn voordat ik thuiskom.

Hoogachtend, de Koning.

PS Doe de groeten aan onze dochter. Ik hoop dat alles

goed met jullie gaat.’

De koning nam de brief weer terug. ‘Ik stuur de jongen op pad naar ons kasteel. Jij gaat de drie schubben halen. Help hem of help jezelf. Doe wat je het beste lijkt.’

Hij stond op van zijn troon en liep met vastberaden pas de tent uit. Hij beval de prins los te laten uit zijn kooi. Belle hoorde hoe de koning een korte speech hield tegen de prins. Hij vertelde dat hij met de brief naar het kasteel moest rijden. Daar zou hij gastvrij ontvangen worden door de koningin. Hij had een brief geschreven, zei hij, waarin stond dat de koningin voorbereidingen moest treffen voor het huwelijk tussen hun dochter en de prins. De prins stamelde een bedankje en kreeg een paard. Even later hoorde Belle het in galop het tentenkamp verlaten. De koning kwam zijn tent weer binnen met een tegel in zijn handen.

‘Hier,’ zei hij, ‘dit wijst je de weg naar de Zwarte Zee. Nu wegwezen.’

Belle stond op, griste de tegel uit zijn handen en verliet het kamp. Op naar de Zwarte Zee.

De tegel was beter dan een kaart. Eigenlijk was het de betoverde versie van een modern navigatiesysteem. Op de tegel verschenen teksten als: ‘Naar links’, ‘Naar rechts’, ‘Dat bospad in’ en een enkele keer ‘Opletten, je gaat verkeerd!’ Pas toen Belle zich omdraaide in de richting waarin de prins vertrokken was, werd de tegel persoonlijk. Kreten als: ‘Als je nu niet omkeert, roep ik de koning erbij!’ werden afgewisseld met: ‘Kom op

nou, straks is hij boos op ons allebei.' Uiteindelijk borg Belle de tegel op bij het toverboek in haar leren tas met proviand die ze gekregen had. Het eten bestond uit diverse soorten stenen, variërend van leem tot kwarts. Het bleef vreemd om een steen op te pakken en er je tanden in te zetten. Vooral als je eigen hand er nog steeds roze en vleesachtig uitzag. Toch smaakten de stenen opperbest.

Belle nam de tijd voor haar ontbijt, zodat ze na kon denken over de situatie waar ze zich in bevond. Hoewel Belle de prins niet in een kerker wenste, wilde ze ook geen trol blijven. Wat moest ze doen: de prins waarschuwen of haar schubben zoeken?

Diep in haar hart had ze de beslissing al genomen, maar haar brein moest nog even aan het idee wennen dat ze misschien voor altijd een trol zou blijven. Aan de andere kant: ze kon het niet over haar hart verkrijgen om de prins zijn dood tegemoet te laten lopen. Ze wist dat ze soms een tikje egoïstisch kon zijn, maar er waren grenzen. Ze zuchtte. Waarom had ze dat nou niet meteen bedacht? Nu moest ze dat hele eind lopen.

En de prins was te paard.

Zijn spoor was gelukkig goed te volgen. De verse hoefafdrukken van het paard van de prins waren duidelijk zichtbaar in het rulle zand. Belle had het idee dat ze zich sneller voortbewoog dan hij, wat maar gelukkig was ook, want ze begon haar geduld weer eens te verliezen.

Tegen de tijd dat de avond viel, had ze hem eindelijk ingehaald. De prins zat met zijn rug tegen een boom te

eten. Zijn paard stond naast hem en deed zich tegoed aan wat haver uit een bakje en water uit een beekje. Af en toe gaf de prins het paard een klopje op zijn schoft. Belle verschool zich in de struiken en observeerde de prins weer van een afstand. Deze keer duurde het zelfs langer dan een uur voordat ze uit haar schuilplaats kwam. De wassende maan stond al hoog aan de hemel, toen de prins eindelijk tegen zijn zadeltassen aankroop en in een diepe slaap viel.

Belle sloop naar de tassen toe. Toch kon ze het niet helpen dat ze diepe voetafdrukken maakte in het zand. Ze was niet alleen foeilelijk als trol, ze was ook nog eens kilo's aangekomen! Voorzichtig stak ze haar arm uit en opende een van de tassen. Pas bij de laatste was het raak. De brief zat verstopt tussen een stapeltje kleren. Belle pakte de envelop met het koninklijke zegel tussen

duim en wijsvinger en trok het uit de tas.

Daarna sloot ze het ding weer. Ze sloop terug naar haar schuilplaats en bekeek de envelop uitgebreid. Het leek onmogelijk om de brief te openen zonder het zegel te verbreken. Zelfs als ze normale vingers had gehad in plaats van lompe, stenen tengels. Shit. Wat moest ze nu doen? De brief meenemen? Ze had geen idee wat de koningin zou doen als de prins zonder brief arriveerde. Maar ze zou hem in ieder geval niet in de kerker gooien, hoopte ze.

Ze stond op, rekte zich uit en keek recht in de ogen van een zeer wakkere prins. 'Je laat me schrikken, man!' zei Belle bits.

'Ik laat jou schrikken?' vroeg de prins. 'Wat dacht je dat ik deed toen er ineens een trol over mij heen gebogen stond?'

'Ehm ... je dacht: hé, dat is Annabelle?' zei Belle gemaakt vrolijk.

'Eh, ja ...' antwoordde de prins, 'dat dacht ik inderdaad. En daarna dacht ik: hé, ze steelt mijn brief! Je wilt toch niet zelf met de dochter van de koning trouwen, hè?' vroeg hij achterdochtig.

'Ik? Nee! Ieuw!' zei Belle, 'Ik wilde je helpen, die brief is gevaarlijk.'

'Wat doet hij dan? Eet hij me op als ik slaap?'

Waarom maken jongens altijd van die stomme grappen?

'Nee, duh, natuurlijk niet,' zei Belle. De prins keek haar grijnzend aan.

'Er staat in dat de koningin je in de kerker moet gooien,' vervolgde ze snel. 'Niks over trouwen, ofzo.'

De prins knikte. ‘Dat dacht ik al, ja. Ik vond het al zo gemakkelijk gaan ineens. Maar misschien dat jij de koning omgepraat had.’

Belle schudde haar hoofd. ‘Nee, hij wilde niet luisteren. Maar ik kon je ook niet naar je dood laten reizen.’

Pfff, wat klonk dat soft ...

‘Dat is lief van je,’ zei de prins.

Er viel een ongemakkelijke stilte.

‘Ik wilde de brief openmaken en kijken of ik iets in de tekst kon veranderen,’ zei Belle. ‘Maar het zegel kan niet geopend worden zonder het te beschadigen.’

Deze keer schudde de prins zijn hoofd. ‘Dat hoeft ook niet, het komt vanzelf goed.’

‘Vanzelf?’ vroeg Belle.

‘Ja,’ zei de prins. ‘Vergeet niet dat ik een gelukskind ben en er voorspeld is dat ik de troonopvolger ben.

Er kan mij niets gebeuren, geloof me maar. Ik ben niet voor niets met de helm geboren.’

‘Daar had de koning het ook al over,’ zei Belle. ‘Wat is dat toch?’

‘Ik had een dun vlies op mijn hoofd bij mijn geboorte. Volgens de priesteres in het dorp betekent dat dat ik voor het geluk geboren ben. Daar vertrouw ik dan maar op.’

‘Toen je mij ontmoette, was je anders maar wat bang dat ik je op zou eten,’ zei Belle.

‘Klopt,’ antwoordde de prins, ‘soms vergeet ik zelf ook wel eens vertrouwen te hebben. Vooral als er een groot en lelijk monster voor me staat. Oh, sorry ...’

Belle haalde haar schouders op. ‘Ik zou het niet kunnen,’

zei ze. ‘Ik bepaal graag zelf wat er gebeurt met mijn leven. Afwachten, vertrouwen hebben dat het allemaal goed komt, niks voor mij. Ik bepaal zelf wat er gebeurt en niemand anders.’

De prins keek haar medelijdend aan.

‘Wat nou weer?’ vroeg ze geïrriteerd.

‘Niks ... je lijkt me alleen zo ... eenzaam ...’

Eenzaam? Wat had die sukkel nou weer? Net nu ze hem een beetje aardig begon te vinden, kwam hij met zo’n stomme opmerking. ‘Ik?’ vroeg ze. ‘Ik heb anders hopen vrienden! Wie zit hier nou in z’n eentje bij een boom te kniezen? Jij wordt zometeen opgesloten. Wie is hier nou zielig?!’

Belle gaf de prins een zet waardoor hij een meter of wat naar achteren viel. ‘Je hebt het maar over vertrouwen. Maar je hebt niet eens vertrouwen in jezelf! Je bent gewoon een loser! Altijd moeten anderen het voor je opknappen. Als ik er niet geweest was, dan had jij nu dood in je boom gehangen, sukkel.’ Belle haalde diep adem en ging verder: ‘Weet je wat, bekijk het maar. Ik ga drie gouden schubben van een draak plukken en als ik terugkom hoop ik dat je in de kerker van het kasteel ligt te rotten.’ Ze spuugde een klodder gruis op de grond en wierp de brief van de koning erachteraan. Daarna maakte ze dat ze zo snel mogelijk wegkwam van de Nergensvanprins.

De Zonderappelboom en de Geenwaterfontein

De tegel was maar wat blij dat hij weer uit de tas werd gehaald en wees Belle zonder commentaar de weg terug. Belle legde flinke afstanden af en was binnen een paar uur weer terug bij het kamp.

Een van de voordelen van een trol zijn, was dat je nauwelijks behoefde te slapen en dag en nacht door kon lopen. Als ze maar om de dag een uurtje ging zitten, kon ze weken doorreizen. Ondertussen probeerde ze met al haar energie niet te denken aan de prins die eenzaam in een kerker aan een ketting hing. Eenzaam, zij! Nou ja! Wat wist hij nou helemaal van haar?

Het tentenkamp was volledig verdwenen. Alleen het afval en de restanten van kampvuuren lieten zien waar de soldaten gebivakkeerd hadden. Belle liet het kamp links liggen en vervolgde haar weg naar de Zwarte Zee. Na een paar dagen kwam Belle aan bij een tuin. De tuin lag pal naast de weg en bestond alleen uit appelbomen. In het midden van de tuin stond een kale boom die zo hoog was dat hij boven alle andere bomen uitstak. Het was de enige boom die geen fruit droeg en geen bladeren had. Bij de ingang van de tuin stond een meisje. Althans, dat was de eerste indruk die Belle van haar had: een meisje. Bij nader inzien was ze waar-schijnlijk vele jaren ouder dan Belle. Misschien wel honderden. Ze was klein. Niet meer dan een meter groot,

schatte Belle. Ze had blond haar dat in krullen langs haar beschilderde gezicht viel. De strepen die ze vertikaal over haar ogen had getekend, pasten precies bij de strepen van haar felgekleurde puntmuts. In haar oren droeg ze eikenbladeren als oorbellen. Als Belle haar in één woord had moeten beschrijven, zou ze haar een dwergje hebben genoemd. Zonder baard dan, maar mét oorlogskleuren. Op het moment dat de dwerg Belle zag, verstrakte haar gezicht en ging ze in de houding staan. Een boomtak, waarschijnlijk van een van de appelbomen, diende als lans.

‘Halt! Wie gaat daar?’ vroeg de meisjesdwerf.

‘Wie gaat daar?’ herhaalde Belle. ‘Wat is dat nou weer voor rare zin? Bedoel je niet: wie loopt daar of wie ben je, of zoiets?’

‘Nee,’ zei het meisje-dat-geen-meisje-was bars. ‘Ik bedoel precies wat ik zeg: wie gaat daar?!’

‘Wat jij wilt,’ antwoordde Belle. ‘Het antwoord is: Annabelle gaat daar. Kijk nu loopt ze langs je heen. En zie, daar gaat ze weer verder naar gebieden waar ze geen domme vragen stellen.’

‘Jij bent een trol,’ zei de dwerg aarzelend.

‘Joh,’ zei Belle, ‘echt? Eigenlijk niet, trouwens. Soms. Nu wel in ieder geval ...’

‘Maar alle trollen zijn vernietigd, al jaren geleden,’ zei het dwergje.

‘Het is een lang verhaal,’ antwoordde Belle. ‘Eerlijk gezegd is het een kort verhaal. Maar ik heb geen zin om het je te vertellen. Daag!’

‘Waar ga je naartoe?’ vroeg het meisje.

‘Naar de Zwarte Zee, hoezo?’

Het dwergje leek even te aarzelen.

‘Ik heb eigenlijk iemand nodig die me kan helpen in mijn strijd tegen mijn broer ...’

‘Maar?’ vroeg Belle ongeduldig, omdat ze graag verder wilde.

‘Jij bent een trol, en dwergen en trollen zijn altijd aarts-vijanden geweest. En om nu een trol op mijn broer af te sturen, gaat wel heel ver ...’

‘Wat heeft je broer gedaan dan?’ vroeg Belle die nu echt haar geduld begon te verliezen.

‘Door hem draagt mijn appelboom geen fruit meer.’

‘Die grote bedoel je?’ vroeg Belle en wees op de hoge boom in het midden.

De dwerg knikte bevestigend.

‘Vervelend voor je,’ zei Belle.

Het klonk onaardiger dan ze bedoelde, dus ze zei er snel achteraan: ‘Gelukkig hangen er nog genoeg aan de andere bomen.’

‘Ja, ‘ zei het meisje-dat-geen-meisje-was, ‘maar die zijn niet van goud.’

‘Van goud? Je hebt een boom die gouden appels draagt?’

‘Nu niet meer, door mijn broer,’ zei het dwergje.

‘Wat heeft hij gedaan dan?’

‘Dat weet ik niet. Maar sinds hij vorige week op bezoek is geweest, is de boom gestopt met bloeien.’

‘En nu wil je dat ik je broer aanpak? Jij bent gek ...’

Met die woorden liep Belle weg van de verbouwereerde dwerg.

Een paar kilometer verderop kwam ze bij een tweede tuin. Deze tuin stond vol met allerlei soorten groenten. Het water liep Belle in de mond, maar ze wist dat ze er niets aan zou vinden nu ze een trol was. Toch miste ze het echte eten dat haar vader altijd kookte. In het midden van de tuin bevond zich een marmeren fontein, zonder water. Bij de ingang van de tuin zag Belle een tweede dwerg.

Het was een man deze keer. De kleuren op zijn gezicht en muts waren blauw, maar verder leek hij sprekend op de eerste dwerg.

‘Wie gaat daar?’ sommeerde de dwerg.

‘Laat me raden,’ antwoordde Belle. ‘Je hebt een probleem met je fontein, maar je wilt me eigenlijk niet vragen of ik je kan helpen want ik ben een trol. En je haat trollen, ook al heb je er al eeuwen geen gezien. Maar als ik je zus in elkaar kan slaan, dan graag?’

‘Eh ... ja,’ antwoordde de dwerg. ‘Dat is het wel zo’n beetje. Hoe weet je dat?’

‘Maakt niet uit. Vertel me maar wat er aan de hand is met de fontein.’

‘Nou,’ zei de dwerg. ‘Zoals u ziet, geeft de fontein geen water meer, terwijl hij voorheen zowel water als wijn spoot. Nu hebben de groenten en ik niets meer te drinken. En dat is gebeurd nadat mijn zus mij vorige week heeft opgezocht. Ik zoek iemand die haar een lesje wil leren ...’

Belle nam niet eens de moeite om iets terug te zeggen en vervolgde haar weg. Wat een raar volkje. Het verbaasde haar niets dat trollen dwergen niet konden uit-

staan. Wie vraagt er nu aan een wildvreemde of die hun zus of broer in elkaar wilde slaan? Waarom gingen ze niet gewoon even met elkaar praten?

Belle verwachtte min of meer verderop een derde dwerg en een derde tuin tegen te komen, maar de magische tegel leidde haar rechtreeks naar de oever van wat niets anders dan de Zwarte Zee kon zijn. Het git-zwarte water klotste over het net zo zwarte strand. Het zag er allemaal erg zwart uit. Belle liep naar een klein bootje dat klaarlag op de oever. In de boot stond een man. Uiteraard gekleed in een zwarte mantel met een zwarte kap over zijn hoofd, die zijn gelaat verborg.

‘Kunt u mij naar de overkant brengen?’ vroeg Belle.

De man knikte.

‘Kost dat nog wat?’

De man knikte opnieuw. ‘Een diamant,’ zei hij met schorre stem. ‘Vooruit betalen.’

Belle doorzocht haar tas, maar daar zaten alleen maar waardeloze stenen in. Mistroostig ging ze op het zwarte strand zitten en at al haar stenen op. Toen de tas leeg was, probeerde ze een van de stenen van het strand. Maar die smaakten vies; naar teer en smurrie. Belle keek triest voor zich uit.

De horizon was – jullie raden het nooit – zwart en deprimerend.

Sinds Belle aangekomen was in dit vreemde land, had ze zichzelf gedwongen door te gaan, door te lopen, niet na te denken over waar ze was en hoe ze terug naar

huis moest komen. Zelfs toen ze er net achter was gekomen dat ze in een trol was veranderd, gunde ze zichzelf geen tijd om er lang over te piekeren. Nu ze alleen op het strand zat, met alleen maar zwart om zich heen en niemand anders om mee te praten dan een tegel, werd het haar allemaal teveel. Ze legde haar hoofd in haar handen en begon te huilen. Ze voelde zich eenzamer dan ooit.

De tranen biggelden over haar wangen. Een voor een vielen ze met een tikkend geluid op de stenen onder haar voeten. Belle keek op om te zien waar dat geluid vandaan kwam. Voor haar op de grond, tussen haar voeten, lagen tal van diamanten tranen. Belle begon te lachen. ‘Vertrouwen,’ dat had de prins gezegd. ‘Heb vertrouwen en het komt allemaal goed.’ Misschien had hij gelijk en zat hij nu ook niet in een kerker. Ze pakte de diamanten op, wat lastig ging met haar dikke stenen vingers, en legde ze in haar handpalm. Ze negeerde de grijze kleur die haar huid begon aan te nemen.

Belle liep naar de boot terug en gaf al haar diamanten op een na aan de veerman.

‘Hou maar,’ zei ze, ‘ik heb er genoeg.’

De man knikte en wenkte Belle aan boord te komen. De boot schommelde door haar gewicht, maar het lukte Belle om te gaan zitten zonder de boot om te laten slaan. De veerman stak zijn roeispanten in het water en duwde af.

De schoonheid van de draak

Jullie zijn nu halverwege de Zwarte Zee. Maar voor Belle begon de reis pas. Net als jij daar, achter in de boot, hing Belle haar arm in het water om af te koelen. Maar Belle had minder geluk dan jij. Ze dacht dat ze onkwetsbaar was als trol en dat ze geen pijn kon voelen. Dat had ze mis.

De vis had zijn kaken met een klap in Belles pols vastgebeten en liet niet meer los. De scherpe tanden gingen dwars door haar stenen huid heen. In paniek trok Belle de vis uit het water en begon er met haar andere vuist op in te rammen, net zolang tot het beest losliet. De veerman keek het tafereel emotioneel aan en ging gewoon door met roeien.

Over roeien gesproken, is er iemand die het een keer wil proberen? Het is leuk, hoor, en volstrekt ongevaarlijk. Nee? Oké, dan vertel ik weer verder, terwijl ik mij te pletter roei. Ondankbare krengen. Waar was ik? Oh ja.

Nadat Belle weer een beetje bijgekomen was van de schrik, begon ze de boot te bestuderen. Ze zag dat sommige passagiers hun naam in het hout hadden gekrast om de tijd te doden. Belle haalde de overgebleven diamant uit haar tas en begon hetzelfde te doen.

Als jullie daar links kijken. Andere linkerkant, liefje ...

Dan kunnen jullie haar naam zien. Daar in de tweede plank, zie je het? Als jullie ook een naam in het hout willen zetten, ga je gang. Heb je iets om mee te krassen? Oh, een diamant, voor de terugreis neem ik aan? Jullie zijn optimistisch, zoals ik al zei, er komen er niet veel terug van het eiland ...

Toen Belle klaar was, realiseerde ze zich dat ze BELLE had geschreven in plaats van ANNABELLE. Precies op dat moment begon de veerman te praten: 'Er zijn drie ingangen in de grot. Kies degene die bij je past.

De draak is zeer gevoelig voor vleierij, maar ontmoet zelden lieden met de moed haar schoonheid te prijzen. De enige kracht die de draak hoger acht dan die van haarzelf is de kracht der dromen.'

Belle bedankte de veerman voor de informatie en vroeg of er iets was dat zij voor hem kon doen. De veerman aarzelde even en zei toen: 'Misschien kun je erachter komen waarom ik deze boot tot het einde der tijden heen en weer moet varen zonder dat ik hem kan verlaten?' Belle beloofde dat ze het uit zou zoeken.

Na een paar dagen varen (ik zei toch dat we pas op de helft waren), arriveerde Belle op de oever van het Drakeneiland. Het eiland was van vulkanisch gesteente. Door de roest in de stenen kreeg alles een rode gloed. Het was een welkome afwisseling na het oneindige zwart dat Belle de afgelopen dagen had gezien. Ze nam afscheid van de veerman en wandelde op haar gemak naar de berg, die zich in het midden van het eiland bevond.

In de bergwand waren, precies zoals de veerman gezegd had, drie ingangen uitgehouwen. De eerste was ongeveer anderhalve meter hoog en duidelijk bedoeld voor dwergen. De tweede was precies groot genoeg voor Belle als ze nog een mens was geweest. De derde was een trollendeur: drie meter hoog en bijna even zo breed. Belle twijfelde. Welke ingang was voor haar bedoeld? Was ze een mens of was ze een trol? Als ze naar haar handen keek, wist ze het niet. De armen werden steeds dikker en de huid was grijs en hard geworden. Het zou niet lang meer duren voordat ze definitief in een trol was veranderd. Maar in haar hart was ze toch een echt mens, een meisje! Misschien niet altijd het aardigste en verstandigste meisje (en zeker niet het geduldigste), maar wel een meisje. Ze besloot de middelste deur te nemen. Belle moest

bukken om door de opening te kunnen. Achter de deur lag een tunnel die leidde naar een zwak verlichte plek. Ze volgde de tunnel op de tast. Die was duidelijk gebouwd op mensen die niet in een trol waren veranderd. Belle werd gedwongen om de hele tijd gebogen en met ingetrokken schouders te lopen. Uiteindelijk kwam de tunnel uit in een grot zo groot als het grootste voetbalstadion dat Belle ooit gezien had. De muren straalden met een karig blauw schijnsel en gaven net genoeg licht om de draak te kunnen onderscheiden. Die paste maar net in de grot, zo groot was ze. Haar kop hing bewegingloos onder het plafond, de poten lagen met klauwen en al te rusten op de grond. In haar gedachten had Belle zich de draak heel anders voorgesteld. Groot ja, maar niet zó groot! De draak was blauw in plaats van goudgeel, zoals in veel tekenfilms. Alleen over haar rug liep een rij gouden schubben. Op haar kop droeg de draak twee grijze hoorns, net als een stier.

Het ergste waren haar tanden. Het vampierelfje had niet zoveel tanden gehad, maar wel heel scherpe. De trol die haar aangekeken had in de spiegel – Belle had er nog steeds moeite mee om hardop te denken dat zij dat zelf was – had een rij blinkende kiezels als gebit gehad. De vis in de Zwarte Zee had kaken gehad als van een berenklem. Maar de tanden van de draak sloegen echt alles. Iedere tand, zelfs de kleinste hoektand, was groter dan Belle. Ze telde er minstens tachtig. Eén beet van deze kaken was voldoende om Belle te vermorzelen: trol of geen trol. Grote druppels groen slijm

dropen uit de bek van de draak en vielen met veel kabaal op de grond. Ze vormden poelen van dikke, groene drab. Het stonk verschrikkelijk.

De draak snoof en draaide haar kop naar Belle toe. 'Ik ruik mensenvlees,' brulde de draak. 'Of trollenvlees, ik ben in verwarring en dat haat ik!'

De draak boog haar lange kop alle richtingen op. Belle besloot uit de gang tevoorschijn te komen. Ze herinnerde zich het tweede advies van de veerman. Ze zette alle afschuw over dit verschrikkelijke beest opzij en riep met haar beste toneelstem: 'Oh! U bent ... u bent prachtig. U bent nog mooier dan ze vertelden!'

Ze gebruikte alle moed die ze kon verzamelen en stapte in het zicht van de draak. Ze liet zichzelf op haar knieën vallen en boog haar hoofd in aanbidding. De draak maakte een beweging die zo snel was dat Belle het niet voor mogelijk had gehouden als ze het niet zelf gezien had. Binnen een seconde waren de massieve kop en nek gedraaid tot op een halve meter voor de knielende Belle. De stank en stoom die uit de bek kwamen, waren zo weerzinwekkend dat Belle bijna over haar nek ging.

Kom op, Annabelle! schreeuwde Belle tegen zichzelf, maar zonder haar mond open te doen. Je bent toch zo'n goede actrice? Jij was toch de enige juiste keuze voor Belle in de musical? Nou, dit is je kans. Daar is het Beest! Belle haalde diep adem en probeerde de stank te negeren. Vertrouwen, had de prins gezegd. Soms moet je gewoon vertrouwen hebben.

Belle opende haar mond en begon te praten zonder dat

ze wist wat ze ging zeggen. Ze vertelde de draak dat iedereen in het land niet uitgepraat raakte over haar schoonheid. Dat Belle het met eigen ogen moest zien, maar dat ze het niet eens was met de lovende woorden. De draak was nog veel bekoorlijker en charmanter dan men vertelde. Ze had er bijna geen woorden voor.

De draak knipperde met haar zwarte wimpers. Belle kon nu goed zien dat ze een vrouw was. Een extra klodder slijm landde naast Belle, maar ze gaf geen kik.

‘Dus jij vindt mij prachtig, trollenmeisje?’

Belle knikte. ‘U bent het prachtigste wezen dat ik ooit heb mogen aanschouwen, majesteit,’ antwoordde Belle. ‘Alleen ...’

‘Alleen wat?’ snoof de draak dreigend.

‘Alleen de gouden schubben bovenaan uw nek zien er wat dof uit. Misschien wilt u mij toestaan ze te poetsen?’

De draak leek het voorstel even in overweging te nemen en briepte toen: ‘Het is goed. Het zijn inderdaad de plekjes waar ik zelf wat slecht bij kan. Je mag ze opwrijven, gebruik er maar wat van mijn speeksel voor. Dat doe ik zelf ook regelmatig.’

Belle slikte en ging op zoek naar een doek. Tegen de wand van de grot lagen verschillende skeletten van vorige bezoekers, waarvan de meeste volledig vergaan waren. Eentje was gekleed geweest in een lange broek die Belle aan stukken scheurde en in de groene drab doopte.

‘Ehm, hoe kom ik naar boven?’ vroeg Belle toen ze klaar was met haar voorbereidingen. De draak boog haar kop tot op de grond en zei: ‘Klim maar op mijn

kop, trollenmeisje.'

Belle slikte, en liep op de enorme, slijmerige bek af. De ogen van de draak keken haar geniepig aan. De vier hoektanden, die twee keer zo groot waren als Belle, zaten als pilaren in de kaken vast. Eén hap en dan is het met mij gedaan, dacht Belle. Toch liep ze door.

Vlakbij de kop stak ze haar arm uit en streelde de leerachtige huid van de draak. Daarna zette ze zich af en klom via plooï en rimpel langs de bek omhoog. Een paar keer gleed ze bijna weg en moest ze zich vastgrijpen aan de rand van een schub. Uiteindelijk lukte het haar om de kop te bereiken. De draak bewoog langzaam omhoog, zodat Belle er niet af zou rollen. Ze strekte haar nek uit, zodat Belle bij de gouden schubben kon. Ze begon meteen te poetsen.

Er waren schubben in verschillende maten. De grootste konden zo als badkuip dienen. Maar tussen de grote schubben in telde Belle ook een aantal kleinere. En zelfs een paar die in haar tas zouden passen! Uren en uren poetste Belle de schubben zo goed als ze kon. Net zolang tot ze allemaal blonken in het schaarse blauwe licht van de grot. Ze was stiekem best trots op haar werk. Belle geeuwde theatraal.

'Ga maar even slapen, trollenmeisje,' zei de draak. 'Je hebt het verdiend.'

Belle vleide zich neer op de drakennek en deed haar ogen dicht. Om niet te vallen, klampte ze zich vast aan één van de kleinste gouden schubben. Zo bleef ze een paar minuten liggen. Tot ze er zeker van was dat de draak dacht dat ze sliep. Ze dacht na over de laatste

raad van de veerman. Belle had een plan dat zo waanzinnig was, dat ze zeker wist dat het zou mislukken. Ze zou eindigen als drakenvoer, vermalen worden tussen die enorme kaken.

Toch had Belle geen keus. Als ze niets deed, zou ze voor altijd een trol blijven. Ze staaarde naar haar grijze huid die steeds meer barsten ging vertonen. Ze versteende iedere dag een beetje meer. Als ze niets deed, kwam ze nooit meer thuis.

Belle sloot haar ogen weer en trok zo hard als ze kon aan de gouden schub. Terwijl de schub loskwam van de huid van de draak, gaf het beest een gil die door de hele grot weergalmde.

‘Wat een pijn, wat een pijn! Mijn nek!’ brulde de draak. ‘Wat heb je gedaan?!’

Ze gooide haar kop in de lucht en Belle moest zich goed vasthouden aan de andere schubben om niet naar beneden te vallen.

‘Oh, het spijt me,’ zei Belle geschrokken. ‘Ik had een enge droom, en ik denk dat ik in mijn angst aan uw schub getrokken heb. Ik ben nog niet zo lang een trol en ik ken mijn eigen kracht niet ...’

‘Hmm, wat droomde je dan?’ vroeg de draak, nog nasnikkend van de pijn.

Ja, wat droomde ze eigenlijk? Daar had ze zo snel nog niet aan gedacht. Ze wilde alleen de schub. ‘Ik droomde over een reusachtige appelboom,’ zei ze snel, ‘die eens gouden appels droeg, maar waar nu zelfs geen bladeren aan willen groeien. Een klein wezentje beschilderd met oorlogskleuren kwam op mij af en wilde me

aanvallen omdat ik de appels zou hebben gestolen.’
‘O,’ zei de draak, ‘die boom, die ken ik. Ik heb daar een giftige muis tussen de wortels losgelaten, zodat de dwerg geen goud meer had. Ik deed net alsof ik haar broer was. Hahaha, een trol die bang is voor een dwerg. Ga maar gauw weer slapen, trollenmeisje. Ik bescherm je wel tegen de boze dwergen!’

En voor de tweede keer sloot Belle haar ogen. Deze keer wachtte ze wel een uur voordat ze opnieuw wakker schrok en een gouden schub van de draak trok. De gil ging door merg en been en Belle begon te rillen van angst. Deze keer was ze echt te ver gegaan! Opnieuw stamelde ze iets over een nachtmerrie en opnieuw vroeg de draak met tranen in haar ogen wat ze precies gedroomd had.

‘Ik droomde over een fontein die geen water en geen wijn meer gaf. Een tweede dwerg kwam nu op mij af omdat ik de fontein drooggelegd had.’

‘O, die fontein ken ik,’ zei de draak. Daar heb ik een giftige pad op een steen in de fontein gelegd, zodat de dwerg om zou komen van de dorst. Ik deed net alsof ik zijn zuster was. Hahaha, een trol die bang is voor een dwerg. Ga maar gauw weer slapen, trollenmeisje. Ik bescherm je wel tegen de boze dwergen.’

Belle legde de twee schubben over elkaar en klemde ze in haar hand. Haar andere hand legde ze over de laatste schub. Nog één keer, Belle! Opnieuw deed ze alsof ze lag te slapen. Maar deze keer wachtte ze wel vier uur voordat ze zogenaamd wakker werd. Ze viel bijna echt in slaap. De gil van de draak was deze keer zo hard dat Belle

geloofde dat haar einde gekomen was. Nu zou ze zeker opgegeten worden! De draak brulde boos: 'Oh, de pijn, de pijn! Vertel me, trollenmeisje, weer een boze droom over een dwerg? Misschien moet ik je vermalen met mijn kaken. Dan weet je pas echt wat angst is!'

'Het spijt me zo,' stotterde Belle. 'Ik had echt een verschrikkelijke nachtmerrie.' Nu was Belle echt in paniek. Ze was bang dat ze te ver was gegaan. En ze wist niet wat ze moest zeggen! Iets over haar eigen betovering? Zou de draak dan niet gaan twijfelen over haar bedoelingen? Waarom was er geen derde dwerg geweest?!

Ineens wist ze het en de woorden buitelden naar buiten. 'Ik droomde dat ik een veerman was die jaar in, jaar uit heen en weer moest varen over de Zwarte Zee,' zei ze.

'Ik wilde uit de boot stappen, maar het lukte me niet! Ik mocht alleen maar passagiers overvaren in ruil voor een diamant. Eruit mocht ik niet.'

'Hmm,' zei de draak, 'terwijl de oplossing zo simpel is. Je hoeft alleen maar een roeispaan te geven aan één van je passagiers. Dan wordt hij de nieuwe veerman en kun jij vrij rondlopen.'

'Dank je wel,' zei Belle triomfantelijk. Dat had ze beter niet kunnen doen.

'Dank je wel, waarvoor?' zei de draak die wel groot en sterk was, maar niet erg snel van begrip. Belle pakte de derde schub op en legde hem op de anderen. Daarna probeerde ze van de kop af te klimmen. Daar stak de draak een stokje voor. Met ongekende snelheid draaide de draak haar kop om en briepte naar Belle.

‘Bedankt waarvoor! En wat doe je met mijn prachtige schubben?!’

‘Tijd om afscheid te nemen!’ gilde Belle, en sprong naar beneden. Ze hoopte maar dat haar stenen trollenlichaam de klap op zou vangen. Ze landde met een enorme dreun op de vloer en rolde snel buiten het bereik van de draak die naar haar hapte. Belle sprong heen en weer, dook over rotsblokken heen en verdween uiteindelijk in de derde, grootste gang, de draak briesend en brullend achterlatend.

‘Geef mijn schubben terug!’ schreeuwde de draak.

‘Mijn prachtige schubben. Ik durf de deur niet uit zonder al mijn schubben!’

Maar Belle was al weg. Ze rende door de gang die wel groot genoeg was voor haar trollenlichaam.

Even later stond ze hijgend buiten de berg. Ze rende in een ruk door naar de boot die klaarlag op de oever.

‘Varen!’ gilde ze naar de veerman, die een pijp stond te roken aan de kant van het zwarte water. ‘Varen! Als we aankomen aan de andere kant, vertel ik je hoe je van de boot af kunt komen!’

De veerman borg zijn pijp op en stapte in de boot.

Belle sprong erachteraan, waarbij ze bijna door de bodem ging. Achter haar begon de berg te trillen. De bovenkant opende zich als een vulkaan en een zee van vuur werd naar buiten geblazen. De veerman begon als een bezetene te roeien. Belle hielp hem door haar handen in het water te houden en ze te gebruiken als extra riemen. De vissen die haar vingers voor aas aanzagen, kneep ze fijn en gooide ze terug in het smerige water.

Angstig keek Belle om, om te zien of de draak uit de berg was gekomen om hen te achtervolgen. Maar zo te zien durfde ze echt niet naar buiten zonder al haar schubben. Even voelde Belle zich schuldig. Ze had de draak pijn gedaan om de schubben te krijgen. En al was het dan geen vriendelijke draak, zij kon er niets aan doen dat Belle in een trol was veranderd. Met een zucht haalde Belle haar handen uit het water en verzorgde de wonden die ze opgelopen had tijdens het roeien. Ze had de schubben én de antwoorden, maar ze had geen energie meer om blij te zijn.

Een paar dagen later arriveerden Belle en de veerman weer op de plek van vertrek. Belle bedankte hem voor de reis. Pas nadat ze uitgestapt was, gaf ze hem het advies van de draak: 'De volgende keer dat iemand overgevaren wil worden, hoeft je hem alleen maar de roeispaan te geven. Daarna ben je vrij om te gaan en te staan waar je wilt.' De veerman bedankte Belle, die weer op weg ging naar het kasteel van de koning. De drie gestolen schubben borg ze op in haar tas.

Nu willen jullie mijn roeispanten helemaal niet meer overnemen, zeker? Dat dacht ik al ...

Muis en pad

Als eerste arriveerde Belle bij de dwerg met de fontein. Ze groette hem, vertelde over de pad op de steen die door de draak in het water was gelegd. Ze vertelde hem ook dat zijn zuster er niets mee te maken had. De dwerg vroeg Belle te wachten en begaf zich naar de fontein. Niet veel later begon de fontein te stromen. Uit sommige koppen kwam het helderste water, uit andere stroomde de heerlijkste wijn. De dwerg kwam met een glimlach op zijn gezicht terug bij Belle. In zijn handen had hij een kleine, zwarte pad.

‘Misschien kunt u hier nog wat mee?’ zei de dwerg.

Belle bedankte hem en stopte de pad in haar tas.

Daarna liep de dwerg nog een keer op en neer en kwam terug met twee ezels, beladen met tientallen karaffen vol wijn. De dwerg bedankte Belle kort maar gemeend voor haar advies en begon met het bewateren van zijn groentetuin. Af en toe nam hij een slok van zijn wijn. Belle nam afscheid en vervolgde haar weg. De ezels volgden in haar voetspoor.

De dwerg met het blonde haar stond haar al op te wachten. Belle vertelde haar van de muis tussen de wortels en van de draak die haar broer had nagedaan. Nog voordat Belle uitgesproken was, rende de dwerg al naar haar boom. Binnen enkele tellen begonnen er bladeren aan de boom te groeien en appels die snel van groen in goud veranderden. De dwerg kwam weer aanhuppelen.

In haar ene hand de muis en in de andere de teugels van een ezel die volgeladen was met gouden appels.

‘Ik weet niet hoe ik u moet bedanken,’ zei het meisje-dat-geen-meisje-was met tranen in haar ogen. ‘Maar misschien wilt u genoeg nemen met deze appels en de muis?’

Belle knikte en nam de giften in ontvangst. Daarna ging ze weer op weg. De drie ezels volgden haar gehoorzaam.

Belle was benieuwd wie ze op de troon zou aantreffen.

De oude koning of de nieuwe. En wat zou dat betekenen voor haar toekomst? Toch maakte ze zich gek genoeg geen zorgen. Ze wist zeker dat het allemaal goed zou komen.

Ze had het mis.

De koning en de trol

Het kasteel van de koning was omringd door een gracht vol met water. Het was niet zomaar water: het was een kolkende massa met golven die metershoog boven het oppervlak uitkwamen zodra iemand het kasteel naderde. De ophaalbrug was gesloten en op haar kreten om haar binnen te laten, werd niet gereageerd. Belle wist niet hoe ze de gracht moest oversteken zonder te verdrinken. En voor de drie ezels was het al helemaal onmogelijk om naar de overkant te komen. Belle ging aan de rand van de gracht zitten en staarde naar het water. Hier was duidelijk magie in het spel. Dat voorspelde weinig goeds voor wat ze in het kasteel zou aantreffen, als ze ooit binnen zou komen.

Ineens hoorde ze een geluidje uit haar tas. Het was de muis die een gaatje in het leer had gebeten en eruit probeerde te komen.

Dat bracht Belle op een idee. Ze opende de tas en haalde de pad tevoorschijn. De muis klemde ze in haar andere hand. Belle zette de pad op een stuk steen en liet hem in het kolkende water afdalen. Prompt begon het water te zakken en binnen enkele minuten stond de gracht helemaal droog. De steen met de pad rustte eenzaam op de bedding van de gracht. Net als bij de fontein had hij al het water weggetoverd. Belle keek naar beneden en bedacht dat zij nu wel de gracht kon oversteken, maar haar ezels niet. Ze wandelde op haar

gemak naar een eik die langs de kant van de gracht stond. Ze probeerde de boom om te duwen, maar zelfs zij was niet sterk genoeg. Gelukkig had ze de muis nog. Ze liet het beestje los tussen de wortels van de eik, die meteen al zijn bladeren begon te verliezen. Belle duwde de boom een paar keer heen en weer. Het hout was een stuk brozer geworden door de aanwezigheid van de muis. Door de boom steeds heen en weer te duwen, lukte het Belle om hem met wortels en al uit de grond te trekken. Ze sleepte de eik naar de slotgracht en gooide hem er met een enorme brul overheen. Daarna leidde ze de ezels over de boom heen en klopte zo hard op de poort dat deze verbrijzelde. Achter de poort, op het plein van het kasteel, stond de oude koning haar al op te wachten. Belle keek hem verdrietig aan. Ze was te laat: de prins zat kennelijk al opgesloten. Ze zou terugveranderd worden, maar ten koste van wat? Waarom was ze niet bij de jongen gebleven? Zonder iets te zeggen liep Belle het kasteel binnen, gevolgd door de drie ezels met de wijn en de gouden appels.

‘Hmm, dat is een vruchtbare reis geweest, zo te zien. Mag ik vragen waar je al die rijkdommen vandaan hebt?’ vroeg de koning.

Belle gaf geen antwoord, maar overhandigde de koning een karaf met wijn. Hij proefde ervan en werd meteen helemaal lyrisch: ‘Perfect! Nooit iets beters geproefd. Ik moet de wijngaard weten!’

‘Deze ezels zijn voor u,’ zei Belle, ‘met alles wat ze dragen. Zodra u mij weer in een mens hebt veranderd, vertel ik u waar de appels en de wijn vandaan komen.’

Geloof me, er is nog veel meer. U zult de rest van uw leven niets meer tekortkomen.'

De koning schudde zijn hoofd. 'Eerst vertel je mij waar je deze schatten vandaan hebt, daarna zal ik je onttoveren.'

Belle knikte. Ze was het zat. Als hij zich niet aan de afspraak hield, dan was dat haar verdiende loon. 'Waar is de prins?' vroeg Belle aarzelend. Ze durfde de vraag nauwelijks te stellen.

'Geloof het of niet, maar de voorspelling is uitgekomen,' antwoordde de koning. 'Al heeft hij niet lang van de troon kunnen genieten. Onderweg naar het kasteel heeft die kwast de brief geopend en de tekst veranderd.'

Belle kon het niet nalaten om te glimlachen. 'Er stond nu dat ik de koningin de opdracht gaf de prins onmiddellijk met mijn dochter te laten trouwen. Hoe hij het zegel heeft nagebootst, weet ik niet. Maar de koningin deed precies wat ik haar zogenaamd had opgedragen.

Toen ik weer thuiskwam, waren ze getrouwd en was ik officieel geen koning meer. En het ergste was nog dat mijn dochter zei dat ze van hem hield! Dus heb ik ze allebei in de kerker laten gooien. De koningin heb ik verbannen. Eind goed, al goed, denk je niet?'

'Bijna,' antwoordde Belle, 'alleen ik nog.'

'Eerst de vindplaats van de schatten,' antwoordde de ex-koning. Belle vertelde hem precies waar hij de appels en de wijn kon vinden. Het kon haar niet meer schelen. De ex-koning bedankte haar. Hij keek naar de gouden schubben in haar hand en sprak zijn laatste woorden. In plaats van de tegenspreuk, mompelde de

koning een verdwijnspreuk. Met een schaterende lach verdween hij voor altijd uit haar leven.

En zo eindigt het verhaal van Belle. Voor zover ik weet doolt ze nog steeds rond in het kasteel op zoek naar de prins en mijn dochter. Als een lelijke, ouwe trol, haar verdiende loon. Zoals ik al zei, het verhaal eindigt slecht voor iedereen. Zoals alle verhalen, als je maar lang genoeg doorvertelt.

Zo, het zit erop. We zijn bijna op Drakeneiland. Ik hoop voor jullie dat de draak in een goed humeur is. Rest mij niets anders dan jullie au revoir te zeggen, dat is Frans voor gedag, hèhèhè.

Is het nog gelukt om jullie naam toe te voegen aan het hout? Laat mij eens kijken. ANNABELLE? Dat stond er toch al? Nee er stond BELLE, dat weet ik zeker. Laat mij nog eens goed naar jullie kijken? Hé! Jou ken ik! Jij bent dat meisje! Jij bent de trol?! Je bent weer een mens! Hoe? En wie is zij?

De twee meisjes, eentje met rood haar en eentje met blonde lokken, keken elkaar glimlachend aan. ‘Zal ik het vertellen?’ vroeg Anna aan haar zus. Belle knikte. Anna keek de veerman aan, knipperde een paar keer met haar grote blauwe ogen en begon aan haar verhaal:

(Anna)belle

Belle had het erg moeilijk sinds haar ouders gescheiden waren en reageerde dat soms af op haar omgeving. Mijn moeder en haar vader maakten zich veel zorgen om haar, en ik ook. We wilden zo graag dat Belle weer plezier in het leven kreeg. Maar we wisten niet hoe we haar moesten helpen. Als we aardig tegen haar deden, werd ze boos. En als we daar wat van zeiden, werd ze ook boos.

Op een dag was Belle verdwenen. Ze had een knallende ruzie gehad: eerst met mij en daarna met haar vader. In een boze bui was ze op de eerste de beste bus gestapt en verdwenen. Het laatste dat haar vader van haar hoorde, was een noodkreet door de telefoon.

Het duurde drie weken voordat we weer van haar hoorden. Ze lag bewusteloos in het park. Haar kleren waren gehavend en ze zat onder de schrammen en blauwe plekken.

Maar toen ze bijkwam, leek het wel alsof ze een andere Belle was. De oude Belle van het strand, zoals haar vader het noemde. Ze was lief en geestig en ik kende haar bijna niet terug. Waar ze geweest was, wist ze niet meer. Belle werd met spoed naar het ziekenhuis gebracht. Daar zeiden ze dat ze kerngezond was, al kon niemand het geheugenverlies verklaren.

Weken later, toen we samen op onze kamer zaten en ik vertelde over de musical, begon Belle ineens te huilen. Ze zei: 'Ik weet precies wat er is gebeurd. Maar ik durf het niemand te vertellen, want ik ben bang dat jullie mij dan voor gek verklaren. Maar ik moet het kwijt, anders word ik echt gek!' Ik sloeg mijn armen om haar heen en vroeg haar wat ze bedoelde. En Belle vertelde over het vampierelfje, waarvan ik denk dat het een dwaallicht is geweest, en over de koning in het water. Eerst had ik moeite om haar te geloven, en was ik bang dat ze er toch ernstiger aan toe was dan ik dacht. Maar toen liet ze me de Grimoire zien ...

Belle vertelde mij over de prins en over haar spiegelbeeld dat eruitzag als een trol, over de twee dwergen en de draak. En over de veerman. Ze vertelde over haar reis terug naar het kasteel en over de koning die ervandoor was gegaan nadat ze hem verteld had waar hij de gouden appels en de wijn kon vinden, zonder dat hij haar terugveranderd had. En over de prins in de kerker.

Belle dwaalde door het kasteel op zoek naar de prins en de prinses. Of in ieder geval naar hun overblijfselen.

Ondertussen dacht ze na over haar avonturen en over zichzelf. Hoe zag ze zichzelf eigenlijk? Wanneer was ze voor laatst gelukkig en vrolijk geweest? Sinds wanneer was ze eigenlijk zo eenzaam? En wat was ze nou: een meisje of een trol?

Belle opende zeven hekken en zeven deuren. Ze liep door zeven gangen, totdat ze bij de kerker kwam waar de prins opgesloten zat.

Hij zat geanimeerd te praten met een mooi, donker meisje dat naast hem aan de muur geketend was. Hun voeten hingen in een grote plas water. Desondanks zagen ze er gelukkig uit. En op dat moment besloot Belle dat ze ook gelukkig wilde worden.

‘Het gevangenisleven heeft je goed gedaan, zo te zien,’ zei ze zachtjes, om hem niet aan het schrikken te maken.

De prins keek vragend op.

‘Ik moet bekennen dat u een voorsprong op mij hebt, jongedame. U lijkt mij te kennen, maar ik kan mij niet herinneren dat ik u ooit eerder ontmoet heb.’

Belle keek verbaasd naar de prins. Wat bedoelde hij? Was zijn geheugen aangetast door de honger? Toen zag ze zichzelf weerspiegeld in de plas water op de grond. De trol was verdwenen, en wat ze zag was een meisje met krullend rood haar en een wipneus.

Belle begon te lachen. De tranen stroomden uit haar ogen. Toen vormde ze klauwen met haar handen en brulde zo hard als ze kon: ‘GRRR!’

‘Annabelle!’ gilde de prins. ‘Wat ben je ... mooi?!’

Een paar uur later zaten de nieuwe koning, zijn koningin en Belle geheel verfrist aan de eettafel, die volstond met het heerlijkste fruit en de fijnste groenten. Belle en de prinses hadden de grootste lol. Al had de prins, of eigenlijk moet ik nu de koning zeggen, zijn vrouw wel moeten bezweren dat zij nog veel mooier was dan Belle. Belle vond het wel goed allemaal. Ze had net in geuren en kleuren over haar avonturen verteld, en zat nu te genieten van het beste maal dat ze in tijden had gekregen. Alleen de nieuwe koning keek af en toe wat bedrukt en afwezig. Toen Belle vroeg wat er was, leek hij te aarzelen. 'Zeg het maar,' zei Belle.

'Ik ben bang dat je boos wordt,' zei de jonge koning. Daar schrok Belle wel een beetje van. Ze voelde hoe ze rood werd en zei: 'Ik beloof je dat ik niet kwaad zal worden. Zeg maar wat je dwarszit.'

Bijna zonder adem te halen, gooide de jonge vorst er alles uit: 'Ik ben heel blij dat je ons bevrijd hebt, maar ik vind het gemeen dat je de koning naar de twee dwergen hebt gestuurd! Nu pikt hij ze hun appels af en hun wijn, net nu je hen zo goed geholpen had!'

Verbaasd keek Belle de jonge koning aan en begon toen weer te snikken van de lach.

'Sorry,' zei ze giechelend, 'ik lach je niet uit. Ik vind het juist vreselijk lief van je dat jij je zo'n zorgen maakt. Maar ik geloof dat ik een klein detail vergeten ben te vertellen.'

'Hoogheid,' zei Belle tegen de oude koning, 'wat ik u nu ga meedelen, weet geen mens, geen dwerg en geen draak in deze

wereld. Alleen ik, en over een paar minuten u, zijn op de hoogte van de weelde die u staat te wachten.’ Ze overhandigde hem de magische tegel die ze een week eerder van hem gekregen had. ‘Volg de weg die de tegel u wijst, maar let op! Onderweg zult u denken dat u er al bent.

Tweemaal zult u een tuin tegenkomen, eentje met een boom vol gouden appels en eentje met een fontein die wijn spuit. Dit zijn vallen die de draak uitgezet heeft om dieven af te leiden van de werkelijke plek waar zij haar schatten heeft opgeborgen: op Drakeneiland! Negeer de tuinen en de als dwergen verklede duivels. Die zijn gevaarlijk! Ga zo snel mogelijk naar de kust van de Zwarte Zee. Daar ligt een boot op u te wachten. Geef de veerman dit.’

Belle overhandigde hem haar laatste diamanten traan. ‘Dit is genoeg voor de overtocht. Mocht de veerman u onderweg iets aanbieden, dan kunt u dat gerust aannemen.’

De koning had Belle met hebberrige ogen aangekeken.

‘Daar vind ik de appels en de wijn?’

‘Ja,’ antwoordde Belle, ‘en nog veel meer. De kust van Drakeneiland ligt vol met schatten, meer dan u mee kunt nemen.’

De koning bedankte haar en verdween in zijn rookwolk.

De pasgetrouwde koning en koningin, keken Belle vol verbazing aan.

‘Dus,’ zei de koningin, ‘mijn vader is naar Drakeneiland gegaan?’

‘Waar hij vast en zeker de roeispaan van de veerman heeft

gekregen,’ vulde Belle aan. ‘Nu is hij gedwongen passagiers heen en weer te varen, totdat iemand anders van hem de riemen overneemt.’ Ze keek of de koningin boos zou worden, omdat Belle haar vader dit lot had bezorgd.

‘Het is zijn verdiende loon,’ zei ze na een tijdje. ‘Hij was een wrede en gemene man. Ik ben blij dat hij niemand meer kwaad kan doen.’ En daar werd opgeproost.

Anna beëindigde haar verhaal. Zij en Belle stonden op het plekje op de boot waar ze de afgelopen dagen hadden geluisterd naar het verhaal van de voormalige koning. Hij zag er oud uit, ook al was hij kilo’s afgevalen door het vele roeien.

‘En wat gaan jullie nu op het Drakeneiland doen?’ vroeg hij aan de twee zusters.

‘Iets terugbrengen,’ antwoordde Belle. Het was de eerste keer dat ze haar mond opendeed tijdens de reis. Ze hield haar handen open en liet de drie gouden schubben zien. ‘Ik heb ze niet meer nodig. Ik heb ze eigenlijk nooit nodig gehad.’

Met die woorden stapten ze samen op de oever, de veerman eenzaam achterlatend bij zijn boot. En pas dagen later vond hij de Grimoire die de twee zusjes voor hem achter hadden gelaten onder het houten bankje van de boot.

Marcel van Driel

Marcel van Driel verzon als kind altijd al de vreemdste verhalen. Zijn ouders hebben zich vaak afgevraagd of hij misschien van een andere planeet kwam. Marcel is grootgebracht op een dieet van magische boeken, griezelverhalen, science fiction en sprookjes uit de hele wereld. Geen wonder dat hij zelf graag fantasievolle en spannende boeken schrijft. Wil je meer weten over Marcel of over Belle? Ontdek het op: www.marcelvandriel.nl!

Wil je meer lezen van Marcel van Driel? Lees dan bijvoorbeeld:

De Sprookjes-speurders bundel, Leesleeuw Kanjer

Het leven van Marc en Christel komt volledig op zijn kop te staan als de twee ontdekken dat hun ouders bekende sprookjesfiguren zijn. Christel is de dochter van Rapunzel en Marcs ouders zijn ... Roodkapje en de grote boze wolf! Ze richten het detectivebureau De Sprookjes-speurders op. Dat is het begin van een spannend avontuur.

Straatwijs

Als Vivian uit school komt, is het hele huis helemaal leeggehaald. Eerst denken ze aan een inbraak, maar waarom zijn de muren opnieuw geschilderd? Als zelfs haar oma niet te vertrouwen lijkt te zijn, vlucht Vivian. Samen met een wel heel bijzonder meisje probeert ze het geheim van het lege huis op te lossen. Maar wie zijn De Metamorfosen? En waarom zitten ze achter haar aan?

De volgende boeken zijn ook geschreven voor kinderen in groep 7 en 8 / leerjaar 5 en 6. Ze zijn te koop in de boekhandel.

Lieneke Dijkzeul

IJs

Er ligt ijs op het meer. Maar is het al dik genoeg? Boris en Jan gaan kijken. Ze horen een hond blaffen. De hond staat bij een wak. En uit het wak steekt een hand ... Lees en luister (met de bijbehorende cd) dit spannende avontuur!

Anna Woltz

Post uit de oorlog

1945: Willem gaat samen met zijn zusje op zoek naar eten. In de ijzige kou fietsen ze de stad uit.
2005: Danja mist de appelbomen en de rivier. Ze wilde helemaal niet naar Amsterdam verhuizen, maar het moest. Alles verandert als Danja post krijgt uit de oorlog.

Arend van Dam

Het spel van de wereld

Op internet is niemand zichzelf. Dat merkt ook de twaalfjarige Djon die - zittend in een rolstoel - zijn dagen achter de computer doorbrengt. Djon bedenkt een spel met landen en volken. Het spel van de wereld wordt een groot succes. Maar dan komt Djon op een dag vechtende klonen en knagende virussen tegen. Als klap op de vuurpijl wordt het bedrijf van Djons vader via het spel bestolen. Wat nu?

NIEUWS! NIEUWS! NIEUWS! NIEUWS! NIEUWS! NIEUWS!

Van krantenbericht tot boek.

Nieuws!

Knotsgek en spannend!

Wat hebben pesten op internet,
een nieuwe kledinglijn voor honden en
een botsing met elkaar gemeen?

Ze stonden ooit als nieuwsbericht in een krant.
En voor de auteurs waren deze nieuwsberichten
de inspiratiebron voor een boek dat je in een
adem wilt uitlezen

€ 12,50

Verkrijgbaar bij de boekhandel

Zwijsen

leesleeuw 2006 | 2007

groep 7-8 | leerjaar 5-6

Marcel van Driel Belle

Belle had duidelijk haar dag niet. Eerst raakte ze de hoofdrol kwijt aan die stomme stiefzus van haar. Daarna werd ze ondergespuugd en in de val gelokt door een of andere vliegend mormel, en eindigde ze bewusteloos in een vreemd en betoverd bos. Niet veel later kreeg ze een scheldpartij over zich heen van een lelijke, dikke, en niet te vergeten, halfnaakte man om vervolgens – als klap op de vuurpijl – beledigd te worden door een suffe prins zonder koninkrijk. Wat hadden ze toch allemaal tegen haar? En waarom liep iedereen gillend van haar weg?

Wat doe je nog hier op de achterkant?
Ga dit boek lezen!

Snel!

ISBN 90-276-0445-2

9 789027 604453